

Huiskater Bert:
lieve Allemaal

"Wat een
geweldige
vrienden!"

Vriendenboek

Huiskater Bert:

Lieve Allemaal

Vriendenboek

Uitgeverij De Clerq Zubli, 2019 © Huiskater Bert
Niet in de handel verkrijgbaar. Niets uit deze uitgave
mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
de uitgever worden openbaar gemaakt of erveelvoudigd
op welke wijze dan ook. Niet in den handel verkrijgbaar.

Inhoudsopgave

Lees eerst dit	6
Loesje: Assie sensitief ben moet jij jou emotie verwerken	8
Floris: Ik ben een supersenior katerman	10
Zusje: Toen heb ik hard terug gemiaauwd	12
Doerak: Ze vonden mij meteen een vrolijke kater	14
Janou: In het bos is van alles	17
Chanel: De rest van mijn leven ben ik de baas	20
Bert: In Enschede heb ik een tweede huis	22
Moos: Die bananenschil was niet lekker	26
Bolle: Waar Mol was, daar was ik	29
Bram: Met mijn ene oog zie ik alles goed	32
Mila: In mijn paspoort staat dat ik gezond ben	35
Jupke: Van mezelf heb ik een zacht karakter	37
Prinses Katrientje: Mijn mensen zijn cultuurbarbaren	40
Moby: Mager ben ik niet meer	44
Muzete: We zijn graag samen	48
Ollie: Oorspronkelijk kom ik uit Espagne	52
Luna: Met dozen lukte het niet zo goed	53
Pluis: Ze waste mijn oortjes	56

Ranec: Als het nacht is, ben ik wel actief	57
Roos: Dan mep ik even met een voorpoot	60
Tom: Als broertjes verdeel je die dingen	62
Tommy: Mijn vader heb ik nooit gekend	64
Vlekkie: Als ik iets niet lust, laat ik het staan	67
Zwa: Het was liefde op het eerste gezicht	70
Vlo: Kattenspeelgoed daar heb ik weinig mee	72
Bikkel: Ieder van ons heeft een eigen taak	74
Fietje: Af en toe moet ik heel hard rennen	80
Freddie en Bono: Ze dachten eerst dat we jongens waren	83
Gijsje: Na het eten gaan we bankhangen	85
Jip: Tegenwoordig help ik mee in huis	88
Blacky: Aan het hele vroeger denk ik nooit meer	91
Streepje: Alleen ben ik het gelukkigst	93
Mr Darcy: Het is goed met me gekomen	96
Boncuk en Zeytin: We hadden natuurlijk een pootje geholpen	98
Kyana en familie: Wij hebben allemaal speciale namen	102
mr Gibbs: Nu woon ik bij mensen in de stad	105
Noortje: Aan een riempje vond ik vreselijk	108
Tim: Ze doen het goed, die twee	109
Verwacht in 2020: Bolle de zwerfkater	111

Lees eerst dit

Ik ben een ex-asielkater en nou heb ik heel veel lieve vrienden. Dat had ik vroeger nooit gedacht. Voor het asiel moest ik op straat leven, dus dan weet u het wel. Straatkatten hebben het moeilijk en ik had het ook moeilijk. Ik werd ziek, belandde in het asiel en daarna kreeg ik een thuis en veel later computertijd en zo kwam ik op Facebook waar ik vrienden vond. Dus het leven kan opeens goed worden, bedoel ik.

Prinses Katrientje zei een keer dat het leuk zou zijn een boek te maken, en mijn verkering Loes vond het ook. Prinses Katrientje is zeventien en dan heb je levenservaring. Dat je kijkt hebt op wat belangrijk is. Ik vond het een goed idee. Ze wilde ook secretaresse zijn en ze is Amsterdams dus dan doet iedereen wat ze zegt. Zonder haar was het boek serieus waar niet gelukt. De titel heeft ze ook al bedacht. En Sandra, de vrouw van Roos, heeft alles heel precies nagekeken. Roos staat ook in het boek.

Nou is het zo dat niet iedereen van mijn vrienden kon of durfde mee te doen. De een was aan het verhuizen, de ander voelde zich te verlegen, iemand anders was bang om beroemd te worden, en dan had ik ook vrienden die te druk waren met slapen of spelen, ja dan lukt het ook niet, dat snap ik. Op Facebook heb ik meer dan 1800 vrienden en dit is mijn eerste vriendenboek.

Het is belangrijk dat katten zelf over hun leven vertellen en wat ze belangrijk vinden. Want wij zijn nou aan het emanciperen. Elke kat is een persoon en elke persoon telt mee. Dat wil ik even zeggen.

Bert

www.huiskaterbert.nl

www.facebook.com/huiskaterBert

Loesje: 'Assie sensitief ben moet jij jou emozie verwerken'

Samen met mij verkering Huiskater Bert en mij soolzusje Katrientje heb ik dit boek bedacht. Het is spesjaal voor al onze vriendjes. Mij broer Floris en mij zus Zusje doen ook mee. Ik vind het belangrijk dat ik mij eigen verhaal vertel want misschien weet u niet wie ik ben van mij eigen. Op Feesboek heb ik mij eigen pagina, maar misschien ken u die niet? Ik heb verkering met mij Huiskater Bert, hij heb ook ze eigen pagina. We kennen elkaar van ze Feesboek, van me eigen was ik toen acht jaar, denk mij vrouw. Ze weet niet precies hoe oud ik ben want ik kom uit mij asiel.

Vroeger woonde ik met mij tien andere katten. Dat was moeilijk. Van me eigen was ik toen heel mager. Op een dag brachten ze ons naar mij asiel waar mij vrouw me vond. Ik voelde liefde op mij eerste gezicht en ik ging aan haar voeten liggen rolle. Toen mocht ik mee en nu woon ik bij mij vrouw, Floris en mij zusje Zusje.

Van me eigen ben ik rustig en bescheiden maar ik heb veel meegemaakt vroeger. In mij vorige leven. Ik ben sensitief zeg me vrouw en ik heb ook veel emozie. Assie veel emozie heb dan moet jij veel eete. Van me eigen ben ik gek op mij eete, tonijn en garnaale zijn mij favoriet. Vroeger kreeg ik niks. Mij hart was bang en mij buik was dun. Nu ben ik mij prettig gevulde poes, mij maatje meer

en ik ben er trots op. Me Bert vindt het ook fijn, dat vind ik wel belangrijk in me leeve. Assie verkering heb wil jij toch aantrekkelluk zijn. Ik hoef nu niet meer bang te zijn. Mij hart heb meer rust. Soms doe ik nog wel schrokke, als ik veel emo heb.

Van me vrouw mocht ik op Feesboek en ik zag mij Huiskater Bert. Mij hart wist het meteen, Bert is mij katerman. Ik was verlegen maar mij Bert vroeg mij voor ze verkering. Ik heb toen vijf tonijnen weg gewerkt van mij geluk. Nu zien mij Bert en ik ze eigen iedere dag op mij Bert ze Feesboek. Met mij Bert heb ik ook mij eerste kompjouterboek geschreven: *Verkering is gemakkelijk*. Ik voel trots in mij hart. Op Feesboek geef ik ook mij worksjops van mij meedietaasie. Ik ben nu sterker en ik heb ook vriendinnetjes op mij Feesboek. Maar ik ben ook

graag op mij eigen, dat ik mij terug kan trekken. Assie sensitief ben moet jij jou emotie verwerken. Dan hebbie rust nodig en tonijn. Van vroeger heb ik niesziekte, het is groonies zeg mij dokter. Ik moet dan heel veel niese en mij ooge traane. Dan krijg ik mij antibiotie, ik vind er niks aan. Antibiotie vind ik fies.

In mij bek heb ik nog maar vier kiesjes en één tand, mij Bert geef er niks om. Mij Bert vind mij mooi van mij eigen. Nu heb ik meer vertrouwe, dat is belangrijk.

Floris: 'ik ben een supersenior katerman'

Wat gaaf dat ik ook voor het kattenboek mag schrijven. Ik ben Floris en ik ben bijna zeventien jaar. Dat is een hele leeftijd. Ik woon al dertien jaar bij mijn vrouw en zij heeft me uit het asiel gehaald. Ja, dan ben je drie en kom je in een asiel te zitten.

Hé dacht ik, maar mijn leven is nog niet voorbij. Dus toen ik mijn vrouw zag, greep ik mijn kans en heb ik haar gewoon verleid. Ja, dat kan ik wel, ik ben best een charmeur. Ik begon hard te spinnen en ik gaf haar kopjes. Toen was ze óm en mocht ik met haar mee. Ik dacht, zo doen wij dat. Kat in het bakkie.

Eigenlijk ben ik best een bange jongen, ja ik zeg het niet graag want ik moet aan mijn reputatie denken. De eerste jaren van mijn leven hier heb ik veel onder het dekbed gelegen. Ging de bel dan was ik pleite, hoorde ik een vreemde stem dan dook ik onder. Maar hé, bij mijn vrouw ben ik nog nooit

bang geweest. Ik geef haar liefdesbeetjes, ik zei toch dat ik een charmeur was. Ze vindt dat niet altijd leuk want ik kan hard bijten en soms wil ik in haar kuiten bijten, dan rennen we samen door het huis. Op andere katermannen heb ik het niet zo, dus gelukkig woon ik met twee poezen. Met Loes kan ik goed opschieten. Ze heeft me duidelijk gemaakt dat wij gewoon broer en zus zijn. Ook al komt zij uit een ander asiel. Zusje is hier als kitten gekomen, moest ik nog mee gaan opvoeden ook. Nou daar had ik geen trek in want ik bepaal natuurlijk zelf wat er hier in huis gebeurt.

Ondertussen ben ik van de bloei in mijn leven langzaam aangekomen in de laatste fase. Nu ben ik

ouder en wijzer, wat zeg ik, ik ben een supersenior katerman. Ik heb twee schrompeloren en thuis zeggen ze dat die me extra charmant maken. Dat komt goed uit want op mijn oude dag kreeg ik ook nog verkering. Met het vriendinnetje van mijn zus Loes. Zij is een prinses en ze heet Katrientje. Liefde op leeftijd vind ik wel gaaf, Katrien is mijn ware.

Het is jammer dat ik op mijn oude dag niet zo goed meer hoor en mijn nieren zijn op hun retour. Maar ik kan nog alles en ik eet en drink goed. Speciale voeding lust ik niet en met pillen hoeven ze bij mij niet aan te komen. Ik bepaal zelf wat ik eet. Maar ik word een serieus dagje ouder, al zeg ik het niet graag. Ik houd van rust in huis, geen harde geluiden of veel mensen over de vloer. Soms ben ik de weg kwijt, dan komt Loes mij helpen. Of mijn vrouw.

Dan weet ik weer dat ik Floris ben.

Zusje: 'toen heb ik hard terug gemiaauwd'

Ik woon bijna mijn hele leven bij mijn vrouw, Floris en Loesje. Mijn vrouw heeft me gevonden op de kompjouter en ik was toen een kitten. Ze zegt dat het liefde op het eerste gezicht was. Ik heb namelijk aan twee kanten een hartje in mijn vacht. Dat is best bijzonder al zeg ik het zelf. Ik ben eigenlijk nog steeds een kitten, maar dan een

grote van bijna vijf jaar. Ik ben druk en ik scoor graag aandacht. Ik klim in de nek van mijn vrouw als ze geen tijd heeft. Toen ik negen maanden was moest ik naar de dierendokter en toen ik wakker werd, had ik een rood huispakje aan. Dat zag er gaaf uit al zeg ik het zelf, maar ik kon niet goed klimmen en klauteren. Mijn broer Floris en mijn zus Loes hebben toen voor mij

gezorgd. Ik kreeg bezoek en lekkere dingen. Ik sliep iedere nacht in de armen van mijn vrouw.

Ik hou van avontuur en dus ben ik een keer weggelopen, over de reeling van het balkon. Zo naar de burens van drie balkons verder. Daar zat ik dan in het donker. Ik hoorde mijn vrouw roepen en ik stak mijn kop door de spijlen, ik heb hard terug gemiaauwd. Ik werd een beetje bang want ze kwam me niet halen. Toen heb ik stiekem gewacht tot ik haar niet meer zag en ben ik terug gewandeld, over de reeling. Dat is best stoer vind ik. Alleen mocht ik een paar dagen niet meer op het balkon, stom hè? Ik heb het toch nog een paar keer gedaan, maar

toen zette mijn vrouw alles vol met bloempotten. Dan ga ik daar toch in zitten. Ik vermaak me wel.

Ik heb nog geen eigen Feesboek, want mijn vrouw vindt me te jong. Soms ga ik er toch op want ik heb ook verkering. Met de leukste kater van Feesboek, hij heet Binkie. Hij is gaaf, joh. Dus soms doe ik het stiekem, maakt mij niks uit. Ik vind het belangrijk dat ik mijn eigen ding kan doen. Ik ben nou eenmaal een drukke poes, ik heb Aa Dee Haa Dee voor katten, gaaf toch.

Aandacht vind ik belangrijk, wel van mijn vrouw want andere mensen vind ik een beetje stom. En eten is nummer één, dat heb ik denk ik van mijn zus Loesje. Die doet niets anders.

Ik moet op mijn gewicht letten zegt de dokter, mijn hartjes zijn nu een beetje uit de vorm geraakt. Maar ik ben een grote poes dus ik moet goed eten. En ik heb ook een snor, daar ben ik heel trots op al zeg ik het zelf.

Doerak: 'Ze vonden mij meteen een vrolijke kater'

Door Bert werd ik gevraagd om mee te schrijven aan dit boek waarin de vrienden van Bert worden beschreven. Daar wil ik graag aan mee doen want de vrienden van Bert zijn ook mijn vrienden.

Bert heb ik leren kennen via Tim. Best wel een apart verhaal. Mijn mensen hadden ook een oude kat,

Mickey genaamd. Hij is bijna 23 jaar geworden en liep daar bij de mensen vanaf kitten rond. Toen Mickey overleed, kregen de mensen het boekje over Tim. Tim was er voordat Bert er was. Dat boekje was zo mooi en herkenbaar dat de mensen sindsdien Bert volgen en ik dus ook. Dus van Tim naar Bert naar Doerak zeg maar.

Nu mijn verhaal. Mijn naam heb ik gekregen van mijn mensen toen ik nog heel klein was. Het bleek dat ik nogal een druktemaker was die nergens bang voor was en alles leuk vond.

Vandaar die naam.

Waar kom ik vandaan? Ja, dat weet ik zelf niet, maar mijn mensen wisten het wel. Het blijkt dat ik met een aantal broertjes en zusjes in het wild geboren ben op een vakantiepark in Doetinchem. Gelukkig kwam daar Lisette van de stichting Kittenopvang Achterhoek om ons mee te nemen en te verzorgen. Daar waren wij blij mee want nu werd er voor ons gezorgd. We kregen eten, de dieren dokter controleerde ons en we konden met andere kittens binnen en buiten spelen. Lisette doet dus goed werk en zij zorgt ervoor dat wij allemaal een eigen warm huis krijgen.

Toen mijn mensen kwamen kijken bij Lisette, vonden ze mij meteen een vrolijke rode kater en ik vond de mensen leuk want ik klom bij één ervan in de nek, dat weet ik nog. Mee mocht ik nog niet want de dierendokter moest mij nog een aantal prikjes geven. Na een paar weken was het zover: ik kreeg mijn eigen huis! Dat eigen huis was één grote ontdekkingsreis voor mij en er liep een poes rond. Tante Fleur en zij heeft mij in het begin veel geleerd. Al was tante Fleur eigenwijs, ze zorgde in het begin wel goed voor mij. Zeker toen ik voor het eerst naar buiten mocht aan een lijntje. Tante Fleur is een oude dame van negentien geworden en is nu een sterretje. Omdat er zo goed voor mij gezorgd is, ben ik een vrolijke, avontuurlijke, vriendelijke kater geworden. Vind het heerlijk om buiten te zijn en heb ook een paar kattenvrienden daar.

Eigenlijk ben ik voor niets bang. Ik klim graag op schuren en daken, maar dat vinden de mensen niet altijd leuk. Het allerleukst is mijn tuin. Daar ben ik supergraag en daar ben ik de baas. Je maakt daar zoveel avonturen mee met vogels, vlinders, rupsen en je kunt je er mooi verdekt opstellen. Dan heb ik in de tuin een eigen stoel om in te liggen slapen of de wereld om mij heen te bekijken.

Zo avontuurlijk als ik buiten ben, zo een knuffelkater ben ik binnen. Knuffelen vind ik heerlijk en ik lig graag bij de mensen op de bank. Ik zit graag 's avonds aan tafel bij de mensen en slaap al vanaf katten op het grote bed van de mensen. Dat doe ik eigenlijk elke avond.

Elke dag neem ik even de tijd om een avontuur aan Bert te vertellen met een foto erbij. Dan is het leuk om al die vrienden en vriendinnen van Bert voorbij te zien komen. Zoals Loesje, Bram, Mila, Streepje, Jip, Katrientje, Jason, Josie, het zijn er teveel om allemaal op te noemen. Maar we zijn wel een grote vriendenclub en dat is supertof.

Janou: 'In het bos is van alles'

Ik ga elke dag met mijn vrouw naar buiten, want dat hoort als je een hond bent. Soms wandelen we in de buurt rondom de flat waar we wonen.

Soms gaan we naar het park of het bos. Meestal merk ik in huis waar we heen gaan. Als we naar het bos gaan, pakt vrouwtje een draagzak in met een flesje water, een bakje voor mij en ze neemt de autosleutel. Wanneer we buiten komen, plas ik snel even in het gras. Ze wacht tot ik klaar ben en dan zegt ze: "Kom Janou, naar de auto."

Die staat altijd op dezelfde plek, dus daar ben ik dan snel. Ze opent de deur, tilt me op en zet me op de stoel in mijn speciale hondenmand. Ik krijg dan ook een gordel om. Mijn mand is hoog zodat ik tijdens het rijden uit het raam naar buiten kan kijken.

Autorijden vind ik supertof.

Onderweg kijk ik naar andere auto's en naar treinen. Als we op de parkeerplaats

komen, zijn we bij het bos.

Meestal spring ik vrolijk de auto uit. Het kan ook gebeuren dat we bij de ingang van het bos komen en dan wil ik opeens niet meer lopen. Dus ga ik zitten. Dan kijk ik schuin omhoog naar vrouwtje en ze snapt meteen wat er aan de hand is. Ze gaat op me inpraten, dat het leuk wordt, dat ik onderweg iets lekkers krijg en dat we naar de speciale boom gaan. Dat is een grote, dikke boom die bijna is omgevallen en zowat op de grond ligt. Die boom heeft gevoelens. Ben je er, dan voel je je heel fijn en rustig. Dan voel je dat de boom gelukkig is.

Maar ja als ik niet wil dan wil ik niet. Dus ik blaf van nee en dan loop ik toch mee. Op het bospad weet ik weer hoe leuk het hier is.

Want in het bos is van alles. Er zijn andere mensen, er zijn honden, je hebt mannen die het bos schoonhouden en er zijn vooral heel veel geuren van de bomen en de andere dieren die er leven en dat ruik ik allemaal. En er zijn geluiden van vogels, dat is spannend om te horen. Er staan bankjes en er is water en soms is het een beetje nat en vies omdat het heeft geregend, maar dan maakt me niks uit als ik modder in mijn vacht heb. Ik wil alleen niet dat het hard waait, dat voelt naar in mijn vacht en koud. En ik moet oppassen dat ik niet omver waai, als Yorkshire terriër ben ik niet zo groot.

Na de wandeling droogt mijn vrouw mijn vacht met een handdoek en dan ga ik weer in mijn automand. We rijden naar huis. Als ik nog wat van het bos in mijn

vacht heb, ga ik thuis in bad. Lekker warm en het is ook gezellig samen.

Erna ga ik lang slapen en over het bos dromen en dan beleef ik alles nog een keer.

Chanel: 'De rest van mijn leven ben ik de baas'

Ik ben persies. Als je persies bent, dan heb je lange haren. Ik niet altijd hoor, want soms moet ik van mijn vrouwen naar de kapper. Ik ben dertien jaar en woon al heel lang bij mijn vrouwen.

Toen ik klein was, woonde ik met mijn zusje Byoux bij een mevrouw. Op een dag begon de mevrouw te hoesten

en toen moest ze naar de dokter. Toen ze thuis kwam, zei ze dat twee raspersiesen er één teveel was. Mijn zusje en ik snapten niet wat ze bedoelde. Kort hierna kwamen er twee vrouwen op bezoek. Ze hadden een mandje bij zich. Ze waren lief en ze speelden met mij en mijn zusje, maar toen ze weggingen gebeurde er iets naars. Ze stopten mij in dat mandje en ze namen me mee. Ik was bang en ik wilde bij Byoux zijn.

Toen ik eindelijk uit dat mandje mocht, schrok ik. Er zat een grote katerman naar mij te kijken. Ik was zo bang dat ik me verstopte achter de WC. Later durfde ik naar hem te kijken en kennis te maken. De katerman heette Rico en hij wilde lief voor mij zijn. Rico was oud en wilde rustig leven, maar speciaal voor mij deed hij mee met spelen. Vaak klom hij op een grote groene bak in de tuin. Dus dat deed ik ook, maar toen zat ik ineens hoog op het dak en hoe ik naar beneden moest, wist ik niet. Het was donker. Ik voelde me bang en vanzelf ging ik piepen. Dat hielp gelukkig.

Mijn vrouwen kwamen naar de tuin met een grote ladder en toen hebben ze me van het dak gehaald. Daarna kreeg ik een tuigje om mijn buik met een touw eraan en toen kon ik niet meer klimmen.

Mijn grote broer Rico was soms ziek. Dan kon hij niet meer eten en dan moest hij naar de dokter. Op een dag kwamen de vrouwen terug zonder Rico. Ze huilden en zeiden dat ik een weespers was geworden en dat ik zielig was. Er kwam een andere katerman, speciaal voor mij. Maar hij was helemaal niet lief. Gelukkig hebben

mijn vrouwen een ander huis voor hem gevonden. Ik was net blij dat ik weer alleen was, maar mijn vrouwen vonden me weer zielig, dus op een dag kwam er wéér een mandje binnen en daar stapte Lizzy uit. Zij was ook persies én ze wilde de baas spelen, maar dat kon niet, want het was tenslotte mijn huis. Nou, toen kregen we veel ruzie. Uiteindelijk hebben we het wel een beetje bijgelegd, maar zij werd de baas in huis. Alle fijne plekjes werden háár fijne plekjes. Dat vond ik moeilijk.

Lizzy werd erg ziek. Ze moest naar de dokter en mijn vrouwen kwamen net als toen met Rico thuis met een leeg mandje. Nou zijn we met ons drieën. Ik vind het fijn en gelukkig snappen mijn vrouwen dat nu. Ik mag de rest van mijn leven de baas zijn in huis.

Bert: 'In Enschede heb ik een tweede huis'

Ik woon in Den Haag samen met mijn personeel. Waar ik de eerste zes jaar van mijn leven heb gewoond weet ik niet meer, dat ben ik een beetje vergeten, maar zes jaar geleden in 2012 woonde ik in het Haags Dierencentrum en daar heb ik mijn personeel uitgekozen.

Er was een rooie kater die hem ook wel zag zitten, maar ik dacht dat gaat me niet gebeuren, dit mens is voor mij, dus met mijn liefste snuit heb ik heel hard miauw geroepen net zo lang tot hij mij zag staan. Voor ik het wist zat ik in de reismand, niet naar de witte jas, maar

naar mijn nieuwe huis en daar woon ik sindsdien (behalve als hij op vakantie is, maar daar later meer over).

Ik woon in een flat met een groot raam zodat ik naar buiten kan kijken en ik heb een mooi balkon. Op het balkon zitten veel vogels, zo heb ik in het voorjaar een nest met pimpelmezen in de gaten gehouden. Soms zitten er zelfs papegaaien, groene. Duiven zitten er ook, maar daar word ik altijd heel boos op, waarom weet ik niet, dat heeft waarschijnlijk met mijn jeugd te maken.

Aan de achterkant van mijn huis is ook een balkon en daar kan ik naar een soort park kijken, ook met vogels, maar er lopen ook blafbeesten en andere katten. Ik heb begrepen dat kennismaken er niet in zit, dus daar maak ik me niet meer druk om.

Overdag is mijn personeel vaak weg. Ik zorg er altijd voor dat hij op tijd op staat natuurlijk, omdat hij geld moet verdienen om mijn etensbakje te vullen, maar dat bakje moet 's morgens vroeg wel op tijd weer gevuld worden. Zodra ik de wekker hoor, loop ik meteen naar zijn mand, anders slaapt hij stiekem door en dat zal me niet gebeuren.

Ik slaap veel want ik ben tenslotte twaalf, dus dan heb je je rust nodig. Als mijn personeel 's avonds thuiskomt, begroet ik hem altijd en krijg ik eten, want de portie die ik 's morgens heb gekregen is allang op. Ik krijg 60-70 gram brokjes per dag omdat ik een kater met een maatje meer ben, maar daar hebben we het verder niet over. Ik krijg dan ook vers water omdat ik dat erg

lekker vind. Na het eten ga ik naar de wc en slapen, mijn personeel gaat zijn eigen eten maken. In tegenstelling tot veel andere katten bedel ik niet om lekkere hapjes. Wel lust ik een snoepje op zijn tijd. 's Avonds lig ik meestal op de bank dicht tegen mijn personeel aan of in de mand bij de warme plaat.

In Enschede heb ik een tweede huis. Als mijn personeel op vakantie gaat, dan ga ik op vakantie bij tante Marjan en oom Nico, dat is een soort Hilton voor katten. Ik ben daar zo vaak geweest dat ik weet waar ik naar toe moet voor mijn eten en de wc. Ik heb er een eigen stoel waar niemand anders in mag zitten als ik er ben. Wat ik minder leuk vind, is dat ik in de reismand moet en twee uur met de vroem moet, tijdens het rijden moet ik ook nog aanwijzingen geven anders gaat het niet goed. Onderweg zwaai ik bij Apeldoorn even naar Luna poes.

Mijn hobby's zijn vogels kijken, slapen en gekamd worden, onweer vind ik niet leuk, dan kruip ik onder het bed van mijn personeel, maar vuurwerk kan me niks schelen.

Bert is inmiddels over de Regenboogbrug gewandeld.

Moos: 'Die bananenschil was niet lekker'

Nou ben ik hier al anderhalf een jaar en ze snappen het nog steeds niet. Dat ik de baas ben. Laatst hadden ze eten verstoppt in een klein vuilnisbakje in de keuken. Toen gingen ze slapen. En 's morgens keken ze raar op dat ik het eruit had gehaald. Eten is eten, ik ben dertien jaar en ik heb levenservaring.

Een kater die Moos heet moet je serieus nemen.

Ik kwam hier via het asiel. Daarvoor woonde ik bij een meneer en hij en ik snaptten elkaar. We hadden het goed. Alleen toen ging het mis met hem en ik had een ander thuis nodig. Er kwamen een man en een vrouw en zij wees me aan. Dus ik mee. Dat er hier ook een meneer was, voelde wel goed. Verder was het erg wennen aan de twee katten die hier al woonden. Of beter gezegd, zij moesten aan mij wennen.

Jopie van elf bijvoorbeeld die maakte nogal eens

ruzie. Blazen, miauwen, gevaarlijk kijken, dat werk. Hij kon er niet goed tegen dat Tofu - die vijf jaar jonger was - zichzelf de prinses van het huis voelde. Daar heeft hij een punt. Dat poesje ligt dan op tafel in een luxe mandje en wordt dan zo op het tapijt neergezet. Hoeft

ze niet te springen. Jopie blazen, Tofu rennen, de man zegt wat, de vrouw roept iets en dan is er nog een jongen die alles leuk vindt.

Als seniorkater laat ik mij niet gek maken, natuurlijk. Ik had snel door hoe de dingen hier gaan. Wanneer het eten komt en wanneer de beste knuffels komen. En supertof: ik mag ook op het bed slapen. Elke nacht.

We hebben allemaal een eigen plek. Dan weet je dat je erbij hoort. Dus dan ga je dingen doen. Ik wacht niet op knuffels maar ik kom ze halen. Ik breng iedere dag speelgoed als kado naar mijn mensen. Daar grom ik woest bij, dat vinden ze leuk. Ze zeggen dan netjes dankjewel, maar ze denken dat ik iets breng omdat zij slechte jagers zijn.

Kijk, ik snap die anderen wel. Jopie als katerman.

TOFU

Tofu heeft vroeger op straat geleefd, dat doet wat met je. Maar ik heb gewoon geen zin in gedoe. Ruzie hoeft voor mij niet. Dus als Jopie tegen mij blaast, dan blijf

ik staan waar ik stond en ik kijk hem aan. Duurt even, dan snapt hij me. Daarna gaat hij naar de zolder om te slapen. Tofu denkt dat ze achter me aan kan rennen, daar zijn er twee voor nodig en die tweede heeft ze niet. Is ook snel einde oefening.

Rust in huis is belangrijk. Ik leer die twee dat we gewoon met z'n allen op de bank kunnen liggen. Dat is een kwestie van voordoen. Ik lig er. Er komt iemand bij.

JOOP

lekker. Pech.

Ik doe niks. Dan komt de derde erbij. Ik doe niks en de tweede doet ook niks. Zo bouw ik wat op hier in huis. Het gebeurt nou steeds vaker dat we lekker liggen. Tofu een beetje tegen me aan. Joop dichterbij. Ik zeg dit gaat de goede kant op, mijn kant. Ik wil vrede in huis en meer eten, al moet ik het zelf pakken. Laatst heb ik een bananenschil genomen. Die was niet

Bolle: 'Waar Mol was, daar was ik'

Ik ben een echte jongenskater. Nou ja, bijna dan. Toen ik nog wel helemaal een jongen was, heb ik kindertjes gemaakt. En best een boel ook.

Mijn kinderen en ik hadden geen huis. We woonden in de binnentuinen en werden gevoerd door hele lieve mensen. Als het zo door was gegaan, waren we nu al wel met een miljoen geweest.

Maar we zijn gevangen door een stichting voor zwerfkatten. Daar zijn we bij de dokter geweest, en die

heeft iets aan ons veranderd. Daarna zijn we allemaal terug gezet in de tuinen, want we durfden niet binnen te wonen.

Na een tijd werd het buitenleven mij toch te zwaar. Mijn zoons waren me voortdurend aan het pesten, ik had het koud en was moe van alle zorgen. Ik was tenslotte ook niet meer de jongste. Hoe oud ik presies ben, is geheim. Maar de dokter denkt dat ik dat ik een jaar of twaalf ben. Zou best kunnen, maar ik verklap mijn leeftijd lekker toch niet.

Ik begon naar binnen te gaan via het kattendeurtje bij het huis van een poes uit de buurt. Om daar te gaan wonen. De poes heette Molly, en ze was prachtig mooi. En ook superstoer.

Eerst sloeg Molly me steeds in elkaar, maar na een tijd vond ze het toch goed dat ik bij haar kwam wonen. Haar mensen gelukkig ook.

Ik was helemaal verliefd op Molly. Ze was al oud en ziekjes. Ze was doof, zag slecht en was in de war. Ze kreeg de hele dag door medisijnen. Dat maakte mij niks uit. Ze was mijn allerliefste poezenvrouw. Ik heb voor mijn Molletje gezorgd en ik was altijd bij haar. Waar Mol was, daar was ik.

Na een heel gelukkige tijd samen, is mijn meisje een prachtige ster geworden. Ik heb haar wel een jaar lang nog gezocht, en ik had erg veel verdriet. Haar mensen, die nu ook mijn mensen zijn, natuurlijk ook.

We moesten best aan elkaar wennen, mijn mensen en ik. Ik was bang voor mensen, vooral voor manmensen. Daar had ik er nu eentje van. Maar ik wist zeker dat ik in het huis wilde blijven waar ik met Molletje had gewoond.

Het was dus een moeilijke tijd. Ik was overal bang voor, en dacht altijd dat ik geslagen of geschopt zou worden. Ik durfde helemaal niks, likte mijn buik kaal en kreeg pukkels. Van verdriet, en van de zenuwen. Ik beet mijn mensen, en ik krabde ze. Ik wist niet hoe ik het anders kon doen, en ik wilde mezelf beschermen.

Het heeft bijna twee jaar geduurd voordat ik mijn mensen helemaal vertrouwde.

Nu schrik ik nog weleens, maar dat gaat snel weer over. Bijten en krabben doe ik nooit meer. Mijn buikhaar is terug, en mijn pukkels zijn weg.

Ik knuffel graag met mijn mensen. Elke ochtend was ik mijn man en aan mijn vrouw geef ik kusjes. Ik ben heel graag binnen. Als het regent of sneeuwt wil ik helemaal niet eens meer naar buiten. Mijn mensen pesten me dan, en zeggen dat ik toch niet van suiker ben. Nee, maar ik heb genoeg kou en regen meegemaakt. Ik blijf altijd in de buurt, en ga haast nooit mijn tuin uit. Ik lig graag in mijn mand bij de verwarming, of op het grote bed.

Dan droom ik over mijn lieve Mol, die me geholpen heeft om een huis te krijgen. En mensen. En altijd genoeg te eten. En knuffels, vooral knuffels.

Daar krijg ik nooit genoeg van.

Bram: 'Met mijn ene oog zie ik alles goed'

Ik ben een katerman van negen jaar en ik heb één oog. Voordat ik bij mijn vrouw kwam wonen, zat ik in een dierenopvangcentrum. Dat leven was heel anders dan hier. Ik zal vertellen wat er gebeurde voordat ik een huisje kreeg. Het begon toen ik nog een kitten was. Je weet wel, zo'n kleine stuiterbal die constant om aandacht vraagt en miauwt. Nou, daar was ik een van.

Ik ben met Mila in het bos gevonden. We zaten in een doos. Zonder moeder. Dus wij moesten de hele tijd

miauwen, dat gaat vanzelf. Na een tijdje zag ik een grote schaduw op me afkomen. Dus ik bukte zodat ze me niet zagen. Ik voelde me bang. Ze zagen me toch en ik moest in een kooitje en toen in een grote rijdende auto.

Even later stopten we en ging de deur open. Er kwam een mevrouw aan en die pakte mij met het kooitje uit de auto. Ze bracht me in een grote kamer en ze gaf me een dekentje, eten en drinken en een bak. Ook kreeg ik een knuffel om tegenaan te kruipen, omdat ik geen mama bij me had. Ik at mijn buikje vol en kroop warm tegen de knuffel aan.

Het ging toch niet goed met me. De mevrouw zei dat er een infectie was in mijn oogje. Ik werd steeds zieker en zieker. Totdat ik niet meer wilde eten enzo. Toen heeft die mevrouw besloten dat ik naar de dokter moest. Toen ik daar wakker werd, had ik geen pijn meer aan mijn oogje. Na een tijdje knapte ik helemaal op en had ik vriendjes gemaakt met die mevrouw die me eten gaf en met me speelde. Het duurde niet lang voordat ze me weer meenam. Deze keer naar haar eigen huis. Zo werd dat ons huis.

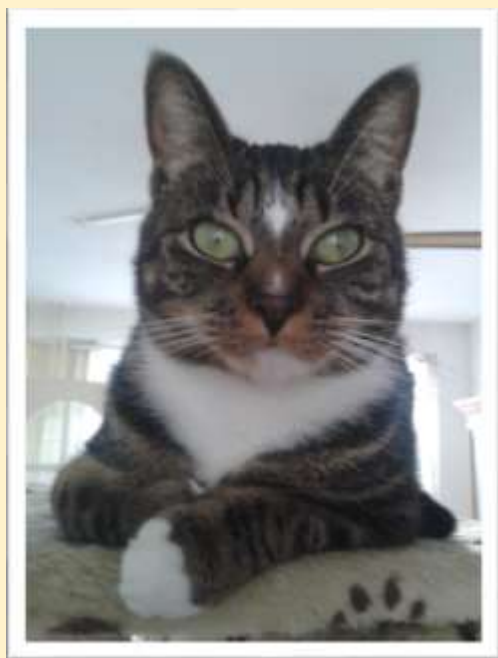
Ik woon er al negen jaar. Samen doen mijn vrouw en ik best veel. Als zij wiewzakjes maakt (dat zijn zakjes met catnip er in, daar ga je van wiewen) dan zit ik erbij want ik moet zeker weten dat er genoeg catnip inzit. Daarna krijg ik er eentje om te testen zodat we allebei weten of het perfect is voor andere poesen en katers en als dat zo is dan verkoopt ze die. Soms geeft ze zakjes cadeau aan dieren die het moeilijk hebben. Koel, hè.

Ik controleer de tuin op beestjes zodat de tuin oke blijft en ik houd mijn zusje Mila in de gaten dat ze geen gekke dingen doet, ze is tenslotte een poesemeisje. Met mijn ene oog zie ik alles goed, hoor. Ik kan met gemak op de krabpaal klimmen of mijn nagels scherp. Soms ren ik keihard door het huis van boven naar beneden en weer

terug. Dat is vaak nadat ik op de bak ben geweest en dan moet ik even rennen. Dan voel ik me oer en kater. Verder hou ik van eten en slapen. Samen zijn met mijn vrouw als zij een boek leest of gewoon samen knuffelen. Van Bertje heb ik geleerd hoe je een huiskater moet zijn. Hij vertelde me dat de borstkroel erg fijn is. Ik doe net als hij compjoeteren maar ik heb geen site. Feesboek is genoeg voor mij.

Mila: 'In mijn paspoort staat dat ik gezond ben'

Ik ben Mila en ik ben een poezemeisje van zes jaar. Bij mijn vrouw woon ik met anderen. Toen ik hier kwam, waren Bram en Toby er. Zij zijn mijn grote broers geworden. Bram is mijn katerbroer van negen jaar en Toby is mijn hondenbroer van zeven jaar. Mijn verhaal begint in de zomer van 2012. Het is halverwege augustus en het is lekker weer. De zon schijnt zachtjes. Ik ben

helemaal alleen. Het enige wat ik zie, zijn de bladeren onder mijn pootjes en boven mijn kopje. Als de wind waait en er een zonnestraal op mijn neusje komt, snuif ik even. Misschien ruik ik waar mijn mama is. Want ik mis haar en ik wil bij haar zijn. Ik wil tegen haar buik aan liggen en melk drinken. Ze is weg. Ik roep haar: "Miew, miew!" Misschien hoort ze mij en komt ze, want ik weet niet waar ik ben. De zonnestraal op mijn neusje wordt kouder. Hoe lang ben ik hier? Mist mama mij? Mijn buikje gromt van de honger. Zo hard als ik durf, roep ik nog een keer: "Miew, miew." Weer geen mama.

Wat is dat? Er komen grote benen naar me toe. Misschien hebben zij mijn mama. "Miew, miew" roep ik naar de benen. Een vrouw pakt me op en aait me met warme handen. Ze ruikt niet als mijn mama. Ik vind haar toch lief. Misschien heeft ze iets te eten. Ik ben zo moe dat ik in slaap val. Als ik wakker word, ben ik in een huis en ik ruik heerlijk eten. Ik val meteen aan, want ik heb honger. Dan ga ik mezelf wassen en weer slapen.

Zo ben ik hier in huis gekomen. Langzaam maakte ik kennis met mijn broers Toby en Bram. Toby deed mij altijd kusjes geven en Bram deed mij wassen. Nu ben ik een echt poesemeisje en wil ik niet meer gewassen worden, bah! Dat kan ik best zelf.

Toen mijn vrouw mij in het bos vond, zei ze dat ik ongeveer acht weken oud was. We hebben samen terug geteld en bedacht dat ik geboren ben op dertien juni 2012. Ik ben bij de witte jassen geweest en in mijn paspoort staat dat ik gezond ben.

Ik heb niet alleen broers gekregen. Op Feesboek vond ik veel vriendjes en een mama. Lieve Loesje-Huispoes is mijn trappelmama. Zij heeft moedervoelens voor mij en ik mamavoelens voor haar. Samen doen we trappelen. En prinses Katrientje is ook mijn trappeldinnetje. Dan heb ik nog hele lieve poesemeisjes Djoeke en Kianjo als dinnetjes. Samen beleven we mooie avonturen op Feesboek. Thuis doe ik dat op de kompjouter. Ik help mijn vrouw mee als ze wiewzakjes maakt. Dan lig ik erbij want ik vind dat lekker ruiken.

Oh, en wat ik ook lekker vind is eten. Ik hou van eten en veel eten en van vis en tonijn. En ik vind iedereen heel erg lief.

Jupke: 'Van mezelf heb ik een zacht karakter'

's Ochtends word ik naast mijn vrouw wakker. Dan gaan we naar beneden. Brokjes heb ik meestal nog staan. Ik krijg er nieuwe bij en fris water.

Als ze koffie drinkt moet en zal ik geknuffeld worden. Meestal langer dan zij wil. Je weet wel hoe dat gaat.

Daarna ga ik voor de deur zitten. Ik wil naar buiten.

Maakt mij het niet uit of er zon of regen is. Ben ik buiten, dan wil ik liever binnen zijn en als ik binnen ben wil ik toch weer naar buiten. In en uit, natuurlijk voor de afwisseling. Mijn vrouwtje vraagt dat bozig: "Wat wil je nou?" Dat weet ik niet altijd. In en uit, denk ik.

Ik heb verschillende plekken waar ik de dag slapend en doezelend doorbreng. Ik lig op een doek op de bank en ook naast de doek, al mag dat niet. Het kussen in de stoel vind ik fijn om tegenaan te liggen. In de vensterbank lig ik ook graag, dan kan ik naar buiten kijken en alles in de gaten houden.

Af en toe sta ik op om een knuffel te halen en dan ga ik weer verder. Behalve aan het eind van de middag. Want om vier uur krijg ik een half blikje Gourmet. Lekker spul. Ik weet dat er medicijn in zit, maar ik eet het toch. Het is zo, ik heb artiroos in mijn heupen en

achterpoten. Dat heeft dokter Peter ontdekt, dus sindsdien heb ik medicijnen en speciale brokjes. En Gourmet.

Wanneer ik het weer voel, zoals laatst toen ik de trap haast niet op kon, moet ik altijd naar dokter Peter. Het beste is vind ik, om rustig aan te doen. Af en toe ben ik weer speels zoals vroeger toen ik een kitten was, maar dat duurt niet lang. Vroeger speelde ik met balletjes en bolletjes papier en mijn vrouw en ik speelden met zo'n laserpen. Ik zag dan alleen rode stipjes overal op de muren en de grond. Dat vond ik leuk. Vroeger had ik ook een rode katknuffel, daar liep ik mee rond, die was groter dan ikzelf.

Mijn vrouw denkt dat ze mijn baas is, maar dat is niet zo. Ik ben eigenlijk de baas hier. Ze doet elke keer waar ik om vraag. Als ik voor de kast ga staan en een harde mauw geef, dan weet ze dat ze de snoepjes moet pakken. Maar ik maak er geen misbruik van, want van mezelf heb ik een zacht karakter.

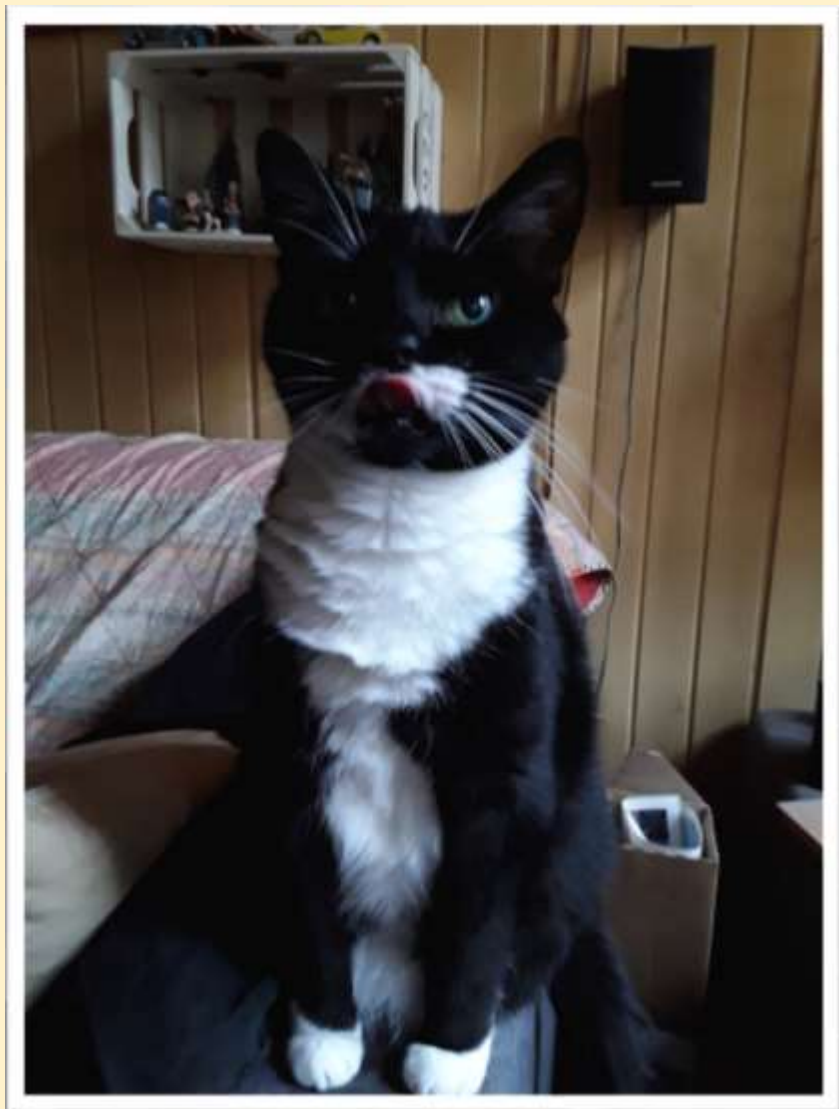
Het gezelligste van de dag vind ik de avond. Ze zet de televisie aan en soms kijk ik ook, als het me interesseert. Als het te lang duurt, ga ik voor de trap zitten. Ik miauw een paar keer. Meestal zegt ze dat het te vroeg is. Pas als ze zegt "we gaan slapen" is het zover. We gaan samen naar boven en in het bed kruip ik dicht tegen haar aan. Nog even knuffelen en met haar hand op mijn kop vallen we in slaap.

Prinses Katrientje: ‘Mijn mensen zijn cultuur-barbaren’

Mijn naam is Katrientje en ik ben 17. Ik ben in Oosthuizen geboren en heb daar als kitten gewoond in een hel. Ik moest speelgoed zijn voor een tweejarig kind. Samen met mijn broer en zus. Toen ik zes weken was, verhuisde ik met mijn zusje Catootje naar Amsterdam. Onze broer Tommy ging naar Den Helder. We waren bang. Zouden we weer gepest worden? Gelukkig was het hier rustig. Maar we bleven bang, Catootje zelfs haar hele leven.

Ik ben een Whiskassjunkie. De paté-variant. Oh echt, zodra ik de koude kast open hoor gaan, begint mijn maagje te knorren. Dan komt het beste van het beste. Ze stoppen mijn bakje met paté in de magnetron. Tien seconden. Ping, eten! Dat is zo smullen. De geur, oh zalig. Warm eten uit mijn magnogwat. Ik kan het iedere kat aanbevelen.

Wat jullie niet weten, is dat ik vroeger een kleptokat was.

Ik jatte de sokken van man en die verstopte ik achter het buro. Ik gniffelen, want het was leuk om te zien hoe hij onder het buro moest kruipen. Met de kerst klom ik

graag in de nepboom, of ik haalde de versiering er net zo snel uit als dat het er in kwam. Ook dat verstopte ik. Om eerlijk te zijn, soms doe ik dat nog.

Het personeel koopt ieder jaar planten voor op mijn balkon. Daardoor ben ik volleerd plantenskundige. Zij planten wat en ik test of ze eetbaar zijn. Zijn ze blij mee. Ook ben ik gek op menseneten. Mixed grill pizza. Oeh, lekker. Geven ze het me niet, dan pak ik het zelf wel.

Mijn leven ging rustig door, tot mijn zusje ziek werd en over de Regenboogbrug ging. Wat was ik verdrietig; ze werd maar twaalf jaar. Het personeel had me lief getroost en na een week begon ik voorzichtig te spelen. Wat voelde ik me goed. Ik begon stoute dingen te doen. Natuurlijk mocht dat niet, maar daar had ik maling aan.

Jaren later, toen ik dertien was, kreeg ik last van mijn hart. Het klopt te traag. Eigenlijk zou ik geopereerd moeten worden, maar dat willen mijn mensen en ik niet. Toen ik dacht, nou heb ik het gehad met ziektes, kwam er weer wat. Mijn lever deed raar. Mijn personeel vreesde dat ik naar Catoo toe zou gaan, maar ik mocht blijven leven. In deze tijd leerden we Tante Truke kennen. Zij heeft ons gesteund en liefdevolle woordjes gestuurd.

Op 14 februari 2019 kreeg ik verkering met de mooiste en liefste katerman ter wereld. Zijn naam is Floris. Hij is de broer van mijn soolzus Loesje. Ik hou heel veel van hun beiden

Sinds een tijd zing ik mooie liedjes. Dus ik moet oefenen, en dat doe ik het liefst 's morgens vroeg. Dat waarden mijn mensen niet. Het zijn cultuurbarbaren. Mijn liedjes zing ik op Feesboek, daar heb ik een dankbaar publiek. Ik heb grote hits gehad, zoals Bertje Lofs Loesje Ballade en Loesje Houdt Van Bertje. Mijn allergrootste hits waren Sjeteem en Lamoerrrrrr. Daar stopte ik al mijn emoties in. Zingen over de liefde is iets wat ik vaak doe. Zeker nou ik zelf verkering heb met Floris. .

Prinses Katrientje is over de Regenboogbrug gewandeld.

Moby: 'Mager ben ik niet meer'

Ik ben een katerman en ik heb na veel omzwervingen mijn thuis gevonden. Toen ik klein was, ben ik op straat terecht gekomen. Hoe dat precies is gebeurd is, ben ik vergeten. Ik weet nog dat ik lang overal rondliep en me alleen voelde.

Als het zomer was, vond ik het buitenleven niet zo moeilijk. Eten kon ik overal vinden, ik had adresjes. Ik moest wel opletten dat de andere katers mijn eten niet

afpakten. Dat waren geen vrienden van me. Heel vaak moest ik vechten. Gelukkig kon ik dat goed. Op mijn neus en oren kun je nog steeds de littekens van die tijd zien.

In de winter werd alles moeilijker. Minder eten. Nat en koud. Waar moest ik gaan liggen om het warm te krijgen en waar kon ik wat eten vinden? Ik had toen vaak honger en ik had het ook koud. Op een dag heel erg. Bij veel huizen werd ik weggejaagd. Ik liep over schuurtjes toen ik bij een huis een tuin zag met een grote boom.

Daar kon ik vast veilig liggen. Ik erheen. Misschien was er in die tuin wat te eten.

Net wilde ik gaan rondkijken toen er iemand van het huis een deur opende. Het was een vrouw. Ik stond meteen rechtop, stijf van de schrik en ik wist zeker dat ik nou weer weggejaagd zou worden.

De vrouw keek me aan. Ik keek terug. Toen zei ze: "Hé daar, hallo, jou heb ik nooit hier gezien." Ik dacht bij mezelf nou dat is al beter dan meteen weggejaagd worden, maar als ze een stap dichterbij komt dan smeet ik 'm.

Dat deed ze niet. Ze keek. Ze liet me met rust. Maar ik voelde dat dit anders was. Dus ik bleef in de tuin want ik was nieuwsgierig.

TICA

Die avond stonden er buiten bakjes met vlees en brokjes en een bakje met vers water. Zo lekker had ik ikweetniethoelangniet meer gegeten. Het was best raar om geen honger te hebben. Natuurlijk bleef ik in de tuin. Die avond en de avond erna en de avonden erna zette de vrouw elke avond voor mij eten neer. Ze maakte een

huisje met dekens erin zodat ik daar in kon gaan liggen en geen wind en regen zou voelen. Het was speciaal voor mij. Ik lag er lekker, zo, nou.

In het huis woonden andere katten, die snaptten meteen dat ik rust nodig had. Tica, Izzy, Panda, Belle en Dopey deden gewoon en ik voelde van binnen een raar gevoel. Dat ik warm in mijn hart was.

IZZY

De week erna zag ik dat de deur open stond. De vrouw was er niet. Dus ik dacht ik ga eens binnen kijken, nou kan het. Dus ik alles inspecteren en overal aan snuffelen. Toen ik weer naar buiten wilde, zat de

deur opeens dicht. Meteen voelde ik me bang en opgesloten en ik moest keihard miauwen en toen die vrouw aangerend die dus toch thuis was en ze maakte de deur open en ik rende naar buiten.

Ze snapte me dus, dat begreep ik later pas. Ook dat ze rekening met me wilde houden.

PANDA

Dus als ik zag dat de deur openstond, dan durfde ik toch naar binnen. Want ik wist dat ze me snapte. En als de deur dicht was, dan opende ze die speciaal voor mij. Dus ik voelde dat ik het hier wel kon vertrouwen. Mijn eten at ik ook binnen op. De anderen kregen dan ook eten. Hetzelfde. Dat was gezellig maar ook moeilijk, want ik had van het

straatleven zo'n honger dat ik hun eten ook op wilde eten. De vrouw gaf me dan een extra portie. En elke avond deed ze voor me de deur open, als ik wilde.

Op een dag kreeg ik een cadeau van haar. Het was mijn eigen naam. Ze zei dat ze me Moby zou noemen.

Toen ze dat zei, wist ik dat ik mijn thuis had gevonden en dat ik haar helemaal kon vertrouwen.

Ik moest naar de dokter om te kijken of alles in orde met mij was en dat vond ik geen enkel probleem. De dokter was lief voor mij en vertelde dat ik ongeveer twee jaar moest zijn, en dat ik te mager was en toch gezond.

BELLE

Ik woon nu tweeënhalp jaar hier en ik ben een echte happy kater. Mager ben ik niet meer want ik weeg nou bijna zeven kilo. Ik eet graag en ik vind alles lekker. Ik

DOPEY

hou van lekker knuffelen en kroelen en ook van de andere katten in huis. Soms plaag ik de meisjes hier in huis. Vooral Belle en Izzy want die beginnen meteen te gillen, te blazen en te rennen. Met Panda ga ik buiten de deur op stap en soms rennen we elkaar achterna of rollen ons aan de overkant van de straat door

het zand. Tica laat ik met rust want zij is een lieverd en niet meer de vlugste. Dan heb je Dopey, hij is de jongste van het stel en wil altijd met me spelen, ik doe voorzichtig met hem want het is nog maar een ukkie, al is hij bijna even groot is als ik. Hij moet nog veel leren en daar zorg ik voor. Regelmatig loop ik met hem door de tuin en wijs hem hoe hij het beste kan klimmen en springen. Ik moet zeggen, het is een slimme jongen.

En dan is er nog mijn vrouw. Met haar knuffel ik het liefst en iedereen snapt vanzelf waarom dat is als je een straatleven hebt gehad zoals ik.

Muzette: 'We zijn graag samen'

Hier even Muzette. Ik wil iets vertellen over ons drietjes. Sparkle en ik zijn bijna dertien jaar en Fynn is bijna elf. We wonen bij een vrouw.

Ik ben met mijn zusje Sparkle geboren op een boerderij in Groningen. We zijn te vroeg van onze moeder poes weggehaald. Het hoe en waarom weet ik niet hoor, toen was ik nog te klein. We zijn naar een opvang gegaan en toen we ziek werden verhuisden we naar een andere opvang. Ik was zo ziek, dat ik met één teentje op de Regenboogbrug stond. Ik werd toch beter, al zie ik slecht en mijn rechterachterpoot is een beetje slap, daar kan ik niet zoveel mee. En ik heb ook epilepsie. Maar ik kan mezelf prima redden, hoor.

Toen we ruim vier maanden oud waren, gingen we weer ergens anders worden. Bij onze vrouw. Ze had foto's van ons gezien op de website van de opvang en ze was meteen verliefd op ons. Mijn zus kreeg haar naam Sparkle, omdat ze zo levendig was en een enorme kletsmajoor. Ik bleef Muzette heten want die naam paste bij mij. Onze vrouw zegt dat ik haar muze ben, dus haar inspiratie.

SPARKLE

Ik ben een net en keurig meisje. Ik vind het fijn als alles op een vaste plek staat, en als de dingen op een dag op tijd gebeuren en in een vaste volgorde. Sparkle is meer het type ruwe bolster

blanke pit en ze vindt eten heel belangrijk. Dat is gekomen toen we in de opvang zaten; daar moest ze met andere katten delen. Sparkle kan zich goed verstoppen, dan kan niemand haar vinden. Ook controleert ze de was

door over het rek te lopen, dan weet ze of het droog is. Ze kan veel, maar niet op zijn kants met me spelen, ze snapte niet dat ik slecht zag. Dus vooral voor haar kwam Fynn bij ons wonen. Eerst raakte ik nogal van slag.

FYNN

Zomaar een kater in huis en dan een straatjongen. Die heb ik helemaal moeten opvoeden en dat was een klus. Maar het lukte en nu laat ik hem zelfs met mijn pingpongballetjes spelen. Dat is een eer. Ik wil alleen pingpongballetjes met rammeltje, want die kan ik goed horen en dan kan ik ermee pingelen.

Fynn speelt graag met van alles en wiewt graag met zijn banaan. Ook inspecteert hij bijna elke dag de hal

beneden. Hij kijkt of de buurman met de stofzuiger het netjes gemaakt heeft en ruikt aan de lucht om te weten welke honden er zijn geweest. Hij helpt ook graag met het bed verschonen.

We liggen alle drie graag buiten op het balkon. Heerlijk naar de vogels luisteren en kijken wat er langs vliegt. Het enige wat we niet leuk vinden is dat we allemaal pillen moeten. Elke dag. Ik neem pillen tegen de epilepsie en Sparkle en Fynn tegen hun schildklierproblemen. Sparkle heeft diabetes dus zij wordt soms in haar oor geprikt en daarna krijgt ze snoep.

Het allerfijnste is dat we graag en veel met elkaar knuffelen. Met elkaar en met onze vrouw. Fynn ligt graag tegen haar aan tussen het dekbed en spreij, en Sparkle wil altijd op het kussen naast haar. Ik heb mijn eigen dekbed op het voeteneind van het bed. We zijn graag samen. Dus als onze vrouw overdag terug komt, dan staan we allemaal op haar te wachten. Fynn moet als eerste een knuffel, Sparkle is superblij dat ze er weer is en ik vind het fijn dat alles weer gewoon is.

Ollie: 'Oorspronkelijk kom ik uit Espagne'

Hier Ollie, mooie naam hè? Mijn vrouwke wilde iets Spaans hebben in mijn naam, omdat ik oorspronkelijk uit Espagne kom. In plaats van Olé werd het Ollie. Mijn vrouwke en baasje zagen bij Scooby op Feesbook leuke poezen. Maar ze hadden niet de klik die ze zochten. Toen snuffelde het vrouwke verder op de computer en daar kwam een leuk filmpje voorbij. Van mij. Ze zagen dat ik met andere opgevangen katten woonde bij Little Tigers, in Zuid Spanje. Ze mailden en hoorden dat ik gereserveerd was.

Dat ging anders. Want toen de mensen die mijn nieuwe baasjes zouden worden kwamen kijken, zagen ze een andere kat die ze liever wilden. Ik was toen best wel verdrietig. Want ik wilde zo graag een thuis.

Mijn vrouwke en baasje kregen veel foto's en filmpjes van mij opgestuurd. Zo kwam ik in het hoofd van mijn vrouwke terecht. En ze heeft besloten dat ik mocht komen.

Eerst moest ik vanuit Spanje met de auto naar Faro. Daar ging ik in het vliegtuig naar Eindhoven. Later vertelde mijn vrouw dat ze op het vliegveld elke keer als ze een mevrouw met een reismandje zag, "Pumuky" riep. Zo heette ik toen. Ze wilde me graag zien en aaien en mijn baas zegt dat we een spirituele band hadden. Zo welkom was ik. In de auto stond een grote stevige mand met veel handdoeken en een warme fleece deken voor me klaar.

In mijn nieuwe huis ging ik even onder de bank zitten. Maar binnen een uur speelde ik al met een muis. Spelen vond ik superleuk, ik speelde als een kitten zeiden ze. Krabben in een kartonnen doos, rollen met een stok waar veertjes aan zaten, en met de muis tekeer gaan, heerlijk. Ik was speeltijd aan het inhalen.

Van vroeger heb ik overgehouden dat ik kan schrikken van onverwachte geluiden. Mijn vrouwke geeft me dan een knuffel en dan weet ik weer dat ik veilig ben en dat niemand me ooit nog pijn zal doen.

Mijn gewone dag begint met lekker vers water en brokjes. Soms krijg ik vlees, dat is smullen. Mijn vrouwke zegt dat brokjes beter voor mijn tanden zijn, dus vlees is voor het extra. Ik slaap regelmatig in het grote mensenbed op het voeteneinde. Dan speel ik soms met de tenen van baasje of het vrouwke als ik wil dat ze wakker worden en opstaan.

Verder vind ik het leuk om in de tuin te spelen, ook in de winter op het ijs. Dan is het vrouwke bang dat ik erdoor heen zak, dus dan kijkt ze de hele tijd naar me. De lente is leuk. Dan komen de dakduiven in de grote naaldboom voor in ons huis nestelen. Ik kijk heel graag naar het gefladder van de duiven. Vooral als er kleine duifjes zijn en ze eten krijgen, daar kan ik uren naar kijken. In de herfst ren ik achter de blaadjes aan in de

tuin, dat is zo gaaf, overal komen ze vandaan. Maar het meeste hou ik van de zomer. Dan kan ik heerlijk in de zon liggen.

Luna: 'Met dozen lukte het niet zo goed'

Mijn leven begon raar. Nee, ik werd gewoon geboren, zo raar was dat niet. Maar meteen erna, toen ik net lekker bij mama aan het drinken was, pakte iemand me op en stopte me in een doos. Ik was daar niet alleen, we waren met ons vijven. Mijn broertjes en ik. We hebben onze mama nooit meer gezien.

De doos werd bij de vuilnisbak gegooid. Toen was het bijna over en sluiten voor ons. Gelukkig merkte iemand

dat er iets raars met die doos was, en die maakte hem open. En we keken naar die persoon en piepten van de spanning. Vanaf toen gebeurde er van alles.

Eerst gingen we naar een witte jas, en die zei dat we gezonde kittens waren. Daarna kwamen we met zijn vijven bij mevrouw Elly. Ze had al acht katten en zorgde voor moederloze kittens. Ook was ze op iets dat Hyves heette en daar zette ze foto's van ons online.

Die foto's werden door een heleboel mensen gezien, en dus ook door een vrouw die andere dieren had. Ze werden meteen verliefd op mij, zeiden ze. Bij hun kreeg ik een mandje speciaal voor mij. Toen ik vier weken was, leek het even of ik over de Regenboogbrug zou gaan, zo slecht was ik eraan toe. Gelukkig hielpen mevrouw Elly en de witte jas mij en ik knapte weer op. Een paar weken later mocht ik naar mijn nieuwe huis. Daar leerde ik Pluis kennen, een dikke rode jeeuwelkater. Eerst vond ik hem vreemd, maar al snel deelden we alles.

Alleen met dozen lukte dat niet zo goed. Pluis was gek op dozen en zei dat ze allemaal van hem waren. Als ik dan in een doos lag, ging hij er bovenop zitten en dan werd ik bijna geplet onder zijn gewicht.

Verder speelde ik natuurlijk veel. Ik kroop in de gordijnen, ging als ik de kans kreeg slapen in de wasmachine en ik blies naar Bonita, het hondenvriendinnetje van Pluis. Na een hele tijd kwamen er nieuwe dieren bij ons wonen. Cavia's. Het werden er steeds meer. Eerst zaten ze in kooien, maar toen kregen ze een eigen flat. Dat was een grote kast met etages

waarin ze lekker konden rennen. Ik keek graag naar de cavia's en soms deed ik of ik ze wilde vangen. Dus cavia's vond ik leuk. Maar toen er een hondenbeest bij ons kwam, vond ik dat niet leuk. Zij en ik hebben wel geleerd om elkaar te verdragen en we konden soms zelfs samen slapen. Vond ik best knap van mezelf.

Maar het is toch anders dan met Plus.

Plus: 'Ze waste mijn oortjes'

Als kater op leeftijd heb ik heel veel meegemaakt. Ik ben vrienden geweest met verschillende dieren. De eerste was Jacky, het hondje van buurman. In eerste instantie moest ik niets van haar weten, maar nadat ze me te hulp was geschoten, toen ik achtervolgd werd door een groep

katers, groeide de vriendschap. De buurman nam kippen en ook daarmee werd ik vriendjes. Weet u wel hoe lekker warm het is zo met de kippen op stok? Ik genoot van ze.

Toen ik vier jaar was veranderde er veel in mijn leven. Ik werd geholpen en dus een jeeetwel kater. Grote baas werd ziek en overleed, en ook van Jacky moest ik afscheid nemen.

Bonita, die nu bij de buurman woonde, werd gauw ook een lieve vriendin. Dus ik was best tevreden. Af en toe stal ik een pannenkoek en ik sliep in het bed van mijn vrouw.

In die tijd is Luna bij ons gekomen. Ze had geen moeder meer, maar ze was niet zielig. Luna was me de baas, en ik vond het best. We deelden onze mandjes en ons eten. Later kwam Beannie bij ons wonen, aan haar heb ik heel veel gehad. Want toen ik ouder werd, kreeg ik steeds meer kwalen. Ik werd doof en verward. Dement noemde de witte jas dat. Dan kwamen Luna en Beannie me gerust stellen. Beannie waste mijn oortjes toen ik er zelf niet meer bij kon. Ze ging ook vaak gezellig tegen me aan liggen. Dan voelde ik me veilig.

Dus ik heb best een goed leven gehad. Op het laatst was ik zo moe, dat ik wilde slapen en dan echt heel lang. Mijn vrouw vond dat goed en nu rust ik uit aan de andere kant van de Regenboogbrug.

Ranec: 'Als het nacht is ben ik wel actief'

In Jacky's huis logeerde mamapoes Nora van Stichting Scheldekate uit Zeeland. Nora heeft hier in huis katten Winnie gekregen. Toen Winnie 2 weken was, kwam er

een tefeloontje uit Zeeland of Nora de pleegmama van 2 kittens van 17 dagen jong zou willen zijn. Het was een lange rit vanuit Zeeland naar de Veluwe en het was spannend of mama Nora ons zou accepteren. Gelukkig deed ze dat. Toen mochten we haar melk drinken. Ik ben

Ranec genoemd naar een persoon in de boekenserie de Aardkinderen van J. Auel. Winnies naam komt daar ook uit. Mijn zusje werd Ayla genoemd. Met Ayla ging alles goed, maar ik werd niesziek. Ik was al veels te klein en werd toen nog kleinerder. Ik moest vaak naar de witte jas en ik ben bijna dood lijk geweest toen. Jacky heeft emmers vol tranen gehuild om mij. Ze was samen met mama Nora heel druk met mij. In die periode ben ik Jacky trouwens Nonna gaan noemen. Dat betekent oma

in het Joods. Ayla en Winnie zijn na een paar maanden naar hun eigenste thuis gegaan. Het was de bedoeling dat Nora en ik ook weg zouden gaan hier. Glukkig is dat door een wonder niet gebeurd. Mama Nora was een beetje schuw en werd verliefd op Julius. Hij werd ook verliefd op haar en Nonna was al verliefd op mij en toen werden we een gezinnetje. Dat was op 3 januari in het jaar 2014. Julius en Nora hebben mijn verdere opvoeding samen gedaan.

Inmiddels schrijven Julius en ik allebei in 'T Lopend Vuurtje'. Ik als intervieweer.

Ik ben ook dutter van beroep. Vooral overdag. Als het nacht is ben ik wel actief. Ik ben niet voor niks een nachtdier. Helaas doet Nonna een grote dut in de nacht. Ik moet haar steeds wakker tikken als ik aandacht wil. Ik laat het haar ook altijd voelen als er regen valt in de nacht. Of als ik koude voeten heb gekregen van de nachtvorst. Anders zou ze dit niet weten.

Ik houd van kikkers. Het liefst levend, maar fossiel is ook leuk. Die fossielen maak ik zelf door een kikkert in een handige doek te stoppen en dan een paar dagen te wachten. Helaas pakt Nonna de kikkers regelmatig van mij af. Ze heeft zelfs speciaal hiervoor een vijver in ons voorste buiten neer gezet. Daar mag ik helaas niet komen. Ik vind vogels spotten ook leuk. Vooral mus, duif, ekster en mees zijn favoriet. Op ons platte dak hebben we een vogelrestaurant met voer en water. Ik kijk er graag naar. Ik houd niet van stomme manden. Nonna had een keer 5 zachte manden gekocht met een lachend

poezengezicht erop. Ik ben er nooit in geweest. Stomme meidenmand.

Roos: 'Dan mep ik even met een voorpoot'

Ik ben Roos en ik ben ongeveer drie jaar. Mijn vrouw kwam eind september 2017 met haar zus naar een van de kattenkamers van het Haags Dierencentrum. Mijn vrouwtje zegt dat ze me een frommeltje vond toen ze me voor het eerst zag. Nou ja, zeg. Mijn vacht heeft allerlei kleuren, ben je daarom een frommeltje? Als je goed kijkt, ben ik gewoon uniek. Op mijn snuit heb ik een lichte vlek en onder mijn kin ook, net of ik van de slagroom heb gesnoept.

Maar ik heb hun uitgekozen. Toen ze binnen kwamen, lag ik op een hoog plekje. Ik keek naar beneden en zag twee vrouwen die verdriet voelden. En ik wist, zij hebben kopjes van mij nodig. Dus toen ben ik naar beneden gesprongen en ik ben naar ze toe gegaan. Ze vonden de kopjes fijn. Het waren lieve vrouwen, dat snapte ik.

Voor mij hebben Snork en Doezel bij mijn vrouwtje gewoond. Sinds ze kind was, heel lang geleden hoor, riep ze: "later als ik groot ben wil ik een kat. En dan het liefst een jongetje, die zwart is, en die noem ik Snork." M'n vrouwtje mist hem en Doezel erg. Soms praat ze over hem en dan snuffelt aan mij. Dan doet ze haar neus in mijn vacht en ze zegt van alles. Dat ze me lief vindt. Dat als Doezel nog zou leven, ik niet bij haar zou wonen. Ik had Doezel toch best graag gekend. Hij was zwart met hapjes uit zijn oren en ze hadden hem op straat gevonden. Thuis was hij altijd lief en knuffelig, en als hij naar de dierenarts moest, miauwde hij nooit, al had hij wel zweetpootjes.

Het is heel leuk bij haar, ik ben zelfs op vakantie geweest in een heus kattenhotel. Hoog en droog vind ik nog steeds leuk, net als in het Dierencentrum. Ik lig graag op de bovenste trede van de trap. Dan doet ik of ik rol heen en weer, zonder eraf te vallen. Als mijn vrouw me dan probeert te aaien, mep ik even met een voorpoot. Het allerleukste vind ik spelen met een lege Mentos verpakking, dikke pret heb ik daarmee.

Spelen met Mentos gaat zo: eerst moet ie leeg zijn, dat is makkelijk voor m'n vrouwtje en haar zus, dan wapperen ze er mee voor m'n neus en ga ik er tegen meppen, dan vliegt ie door de kamer en ik er achteraan. Het is echt heel leuk. Natuurlijk zit ik er ook op te kauwen en sabbelen, als het een vodje is geworden, krijg ik een nieuwe.

Of ik klieder met water. In de wastafel wil ik drinken van de kraan, maar dan druppelt mijn kop nat en moet ik schudden. Bij de fontein doop ik een pootje in het water en zet ik natte pootstapjes, dan laat ik een spoor achter op de badkamertegels en de vloer.

In het begin lag ik veel op schoot, nu niet meer. Maar wel lig ik 's nachts op bed dicht tegen haar aan. Dat is warm en gezellig, dan zijn we samen en dan mist ze Snork en Doezel minder, hoop ik.

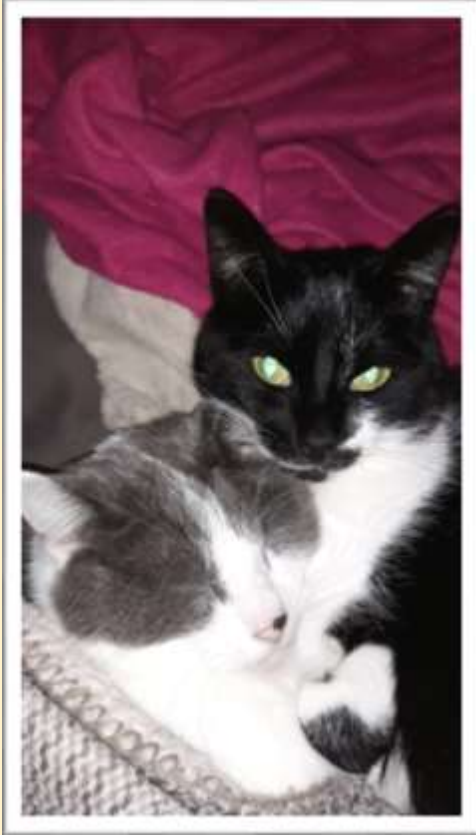
Tom: 'Als broertjes verdeel je die dingen'

Een gewone dag bij ons begint om zes uur want dan staan we op. Gijs en ik eten vlees, onze vrouw zet koffie en ze blijft staan als ze drinkt, omdat ze ons in de gaten wil houden. We mogen elkaars eten niet opeten. Na haar tweede kopje koffie krijg ik een paar brokjes.

Gijs heeft dan al genoeg gegeten.

Om acht uur gaat ze weg. Gijs loopt mee tot de voordeur, ik blijf op de bank liggen. Wanneer ze weer thuis komt, wacht Gijs achter de deur. Ik lig in de stoel.

Zo doen we dat samen. Als broertjes verdeel je die dingen. We knuffelen even met haar en we eten wat

TOM EN DAARBOVEN GIJS

brokjes.

's Avonds ga ik om elf uur naast de bank zitten mauwen omdat ze op de plek zit waar ik wil zijn. Daar wil ik slapen met Gijs tegen me aangeplakt. Dat is niet altijd fijn, maar ja hij wil dat zo graag. Onze vrouw gaat pas om twee uur naar bed, laat hè. Dan slapen wij al.

O ja, we rennen 's avonds ook nog even achter elkaar aan en over haar hoofd. We spelen soms met de hengel met slierten of we rennen achter de bellen aan, die het

vrouwtje blaast, dat doet ze de hele tijd tot ze duizelig is. Als de zon schijnt is, gaan we op het balkon. Ik lig bij haar op schoot en Gijs loopt rond, wel aan zijn riempje. Anders wil hij er vandoor. Hij is wat ondeugend, zegt mijn vrouw. Hij is altijd overal en zit overal aan. Wel

eens lastig, dat vind ik eigenlijk ook. Maar hij is gewoon zo.

Gijs en ik zijn nooit ergens bang voor. Alleen de glazenwasser die met zo'n enge stok op de ramen slaat vinden wij spannend. Ik ga gauw op het bed liggen, daar komt hij niet. En Gijs jaagt hem weg, dat lukt hem goed, kan ik wel zeggen. De glazenwasser neemt snel de benen. Als hij terug komt om het weer te proberen met die stok, rent Gijs weer op hem af.

Visite vinden wij niks aan, vooral mannen mogen van ons wegblijven. Wij gaan op het bed liggen. Dat zegt toch genoeg? Het fijnste is thuis zijn met ons drietjes. Of als ze vroeg thuis komt. Of als er wat lekkers komt, we houden van eten.

Voor ik het vergeet, ik ren graag aan propjes papier aan, die breng ik terug. Gijs vindt dat alleen honden dat doen. Hij verstopt de propjes onder de bank, dat hoort voor een kat zegt Gijs. Wij knuffelen best veel, Gijs en ik wassen elkaar ook, we zijn broertjes hè.

Dit was het wel een beetje, vrouwtje moet nu gaan koken en wij gaan kijken en je weet maar nooit, misschien krijgen we iets.

Tommy: 'Mijn vader heb ik nooit gekend'

Inmiddels ben ik negen jaar en ik woon negen jaar bij mijn baas in huis. Ik ben een echte binnenkater, want de

grote buitenwereld vind ik eng. Daar kom ik alleen als ik met baasje naar de dierendokter moet.

Mijn mama was een wilde poes. Toen ze zwanger was van mij en mijn broertjes kwam ze bij een mevrouw terecht die poezen en katers opvangt. Hier zijn we negentien maart 2010 geboren. Mijn vader heb ik nooit gekend, dus echte stoere katerdingen probeerde ik te doen met mijn broertjes.

Mijn baasje kwam kijken toen ik amper twee weken oud was. Ik was nog blind en doof maar baasje vond me meteen lief. Na vijf weken kwam baasje weer. Al na zeven weken mocht ik met mijn baasjes naar zijn huis. De weg naar huis heb ik zitten miauwen van angst. Eenmaal thuis, was het de eerste dagen best wennen voor mij, want ik miste mijn broertjes erg omdat ik ineens alleen was in een groot huis. Gelukkig kon ik snel wennen en toen was het ook mijn thuis. Ik speelde graag met muisjes, touwtjes en alles wat los en vast zat. Eten kon ik goed. Ik dronk kittenmelk en liet daardoor vaak kleine scheetjes. Tegenwoordig ben ik vegetariër en ik eet brokjes met water en een lekker snack felix Crispy's met zalm en forel en rund en kip.

Mijn mama en broertjes mis ik niet meer zo erg als toen ik nog een kleine jongen was. Ik hoop dat ze ook een gouden mandje hebben gevonden.

Baas en deeltijdbaas beschouw ik als mijn personeel, maar dat blijft wel tussen ons hè. Ik laat ze graag in de waan dat ze denken dat ze mijn baas zijn, terwijl ik als Tommy de katerman, dat natuurlijk ben.

Wat ik overdag doe is elke dag anders. Soms jaag ik op vliegjes in huis als ze er zijn, ben nogal beschermend naar het personeel... eh... baas(jes). Ook wandel ik regelmatig door het huis om te kijken of er niks is veranderd en er geen gekke dingen gebeuren. Dat doe ik net zoals het uitkomt. Je moet de vliegen en muisjes enzo niet op het idee brengen dat ze op een bepaalde tijd binnen kunnen komen. Daar is dus over nagedacht door mij.

Mijn hobby's zijn onder andere in de vensterbank hangen, dan denk ik na over mijn luxe katerleven en ondertussen hou ik de buurt in de gaten. Je weet nooit wat er allemaal kan gebeuren.

Met baas speel ik wel eens kiekeboe. Dan staat hij achter een muur en hij kijkt om het hoekje en zegt:

"kiekeboe!" Ik lig plat op de grond en ineens ren ik naar de baas, een superkoel spel is het. Het liefste lig ik toch op bed te slapen, te spinnen en om me heen te kijken wat er gebeurt in huis.

Vlekkie: 'Als ik iets niet lust, laat ik het staan'

Ik ben de lapjespoes, vandaar mijn naam Vlekkie. Mijn vrouw zegt vaak tegen mij dat ik een lief maar pittig karakter heb, vooral toen ik nog heel erg jong was. Ik was nogal ondeugend; want ik klom graag in de gordijnen, of

ik krabde aan de bank of ik scheurde stukken uit het behang. Mijn vrouw werd daar zenuwachtig van.

Ik ben nou rustiger. Maar ondeugend ben ik soms nog, zegt ze. Ik klim weleens in de gordijnen en dan heel hoog naar het plafond. Soms als mijn vrouw op de bank zit te eten, ga ik eerst rustig op de grond zitten kijken. En dan plotseling spring ik op haar schoot. Ze schrikt er iedere keer van.

Toen ik nog een ieniemienie-Vlekkie was, zat ik in het asiel van Cothen. Mijn vrouw en haar moeder kwamen een paar keer naar me kijken. Ze vonden mij zo'n leuk en lief poesje om te zien. Mijn vrouw wilde heel graag dat ik bij haar kwam wonen. Na een aantal weken mocht ik mee naar haar huis in de auto. Ik moest in een reismandje zitten. Dat hebben ze geweten, de hele reis heb ik keihard zitten miauwen. Autorijden vind ik niet leuk. Dus als ik in de auto naar de dierenarts moet, miauw ik de hele tijd en hard ook.

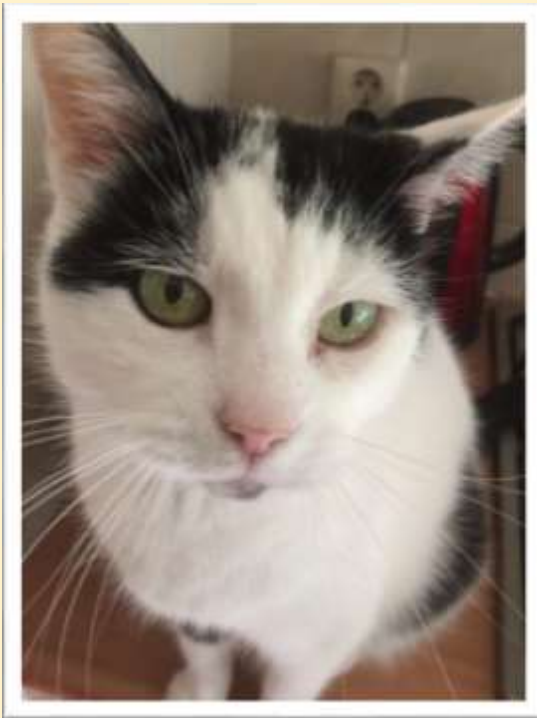
Helemaal gek ben ik op lekker eten en voor mij is het allerlekkerste Gourmet zalm. Dat staat op nummer één bij mij. Op nummer twee staat tonijn. Verder ben ik kieskeurig met mijn eten. Als ik iets niet lust, dan laat ik het staan. Wel eet ik iedere dag brokjes om lekker te knabbelen, en voor mijn gebit, dat zegt mijn vrouw.

Op feestboek heb ik ondertussen lieve en leuke vrienden erbij gekregen. Eerst heb ik Bert leren kennen; hij is een stoere katerman. Daarna kwam Katrien, zij is zo'n schat en een doorzetster en toen kwam lieve Loesje erbij, ze lijkt een beetje op mijn vriendin Zwawi. Nou

genoeg gepraat over mijzelf en nu geef ik de pen door aan Zwawi.

Zwawi: ‘Het was liefde op het eerste gezicht’

Zwawi is de afkorting van Zwartwit. De moeder van onze vrouw heeft mijn naam bedacht. Ik ben even oud als Vlekkie, dus ook veertien, en we wonen samen met onze vrouw. Ze zegt dat Vlekkie de ondeugende is en dat ik een zacht en lief karakter heb, dus dat we

verschillende poezen zijn en dat vindt ze gezellig. Vanaf het begin ben ik rustiger dan Vlek, ook al ben ik groter en zijn mijn nagels scherper.

Ik hou dus van gezelligheid. Bijvoorbeeld ik lig graag op de vensterbank in de zon te slapen. Dan word ik geknuffeld door

mijn vrouw. En als mijn vrouw aan de laptop werkt, ga ik op haar schoot hangen en spinnen. Mijn vrouw vindt dat gezellig.

Net als Vlekkie ben ik in Cothen geboren, maar wij komen wel uit verschillende nestjes en we schelen drie dagen. Als eerste heeft de vrouw Vlekkie gekozen, en daarna mij. Ik was iets groter dan Vlekkie, zij is kleiner dan ik gebleven, maar ze is geen watje hoor. Toen de vrouw bij ons kwam kijken, voelden we meteen dat er een klik tussen ons was.

Het was meteen liefde op het eerste gezicht.

We slapen graag op de bank, ook 's avonds en dan ligt Vlekkie op de hoek van de bank en ik lig dan aan de andere kant op de bank, maar ook liggen we vaak naast elkaar en dan ga ik uitgebreid Vlekkie wassen. Ik kan het goed met haar vinden. Alleen een keertje hadden we ruzie, waarover weet ik niet meer en daarna had Vlek iets aan haar oog, maar dat is nou weer goed.

Net als Vlekkie ben ik gek op Gourmet zalm. Meteen wanneer mijn vrouw het blikje opent, begin ik te miauwen en druk te worden, en Vlek doet dan mee, en samen miauwen we om de zalm al veertien jaar, dus daar houden we nooit mee op, dat hebben Vlek en ik afgesproken.

Vlo: 'Kattenspeelgoed daar heb ik weinig mee'

Ik ben Vlo, rare naam hè? Die had ik al toen ik vier jaar geleden hier bij mijn vrouw kwam wonen. Mijn huidige vrouw zegt dat ik eigenlijk Victor Lodewijk Olivier heet, en dat Vlo gewoon een afkorting is.

Ik heb eerst in Leiden bij andere mensen gewoond, maar daar ging er één van ergens anders wonen. Mijn toenmalige vrouw bleef alleen over en toen was het beter dan ik een ander thuis kreeg. Waar ik nou woon, daar woonden eerst twee andere katten, dat waren Broddel en Van der Zwart. Broddel was pas zeven jaar toen hij ziek

werd en over de regenboogbrug ging. En Van der Zwart was een stokoude zwerfster, die na vijftien jaar buitenleven opeens binnen wilde wonen. Ze was zwart, met een heel klein wit befje. Van der Zwart is twee weken voor Broddel over de Regenboogbrug gegaan. Eigenlijk wilde m'n vrouw geen katten meer, er is hier een hele muur met foto's van "overderegenboogkatten". Maar ja, toen droomde ze van haar moeder, en die zei "Kijk eens op Facebook". En mijn vrouw heeft niet eens Facebook. Zij morrend midden in de nacht achter de computer, en daar stond een foto van mij. Na een paar weken kwam ik dus hier. Mijn vorige vrouw komt best vaak op bezoek.

In het begin was ik best een beetje schuw, maar nu, na vier jaar, kennen de meeste mensen me niet meer terug, zo dapper ben ik geworden. Alleen monteurs moet ik niet. Niezen en hoesten vind ik nog griezelig.

Ik heb geen brokjesbal, ik vertikte het om daarmee te spelen. Kattenspeelgoed daar heb ik weinig mee. Ik hou meer van papier, dopjes van flessen en vooral van veren. Soms gooit mijn vrouw met brokjes, en daar ren ik achteraan. Dan moet m'n vrouw ze wel van me af gooien, anders vind ik het eng. Mijn vrouw is meestal thuis, maar dat komt omdat ze niet helemaal goed in elkaar gezet is, geloof ik. Ze heeft een scootmobiel en buiten loopt ze met krukken.

In huis heb ik een belangrijke taak die niemand anders kan en het is ook knap, zegt iedereen. Mijn vrouw heeft epilepsie, daar heeft ze last van als ze koorts heeft.

Ik waarschuw haar als er een aanval aankomt. Ik begin dan heel veel aan haar gezicht te likken en aan haar arm te krabbelen zodat ze de dokter kan bellen.

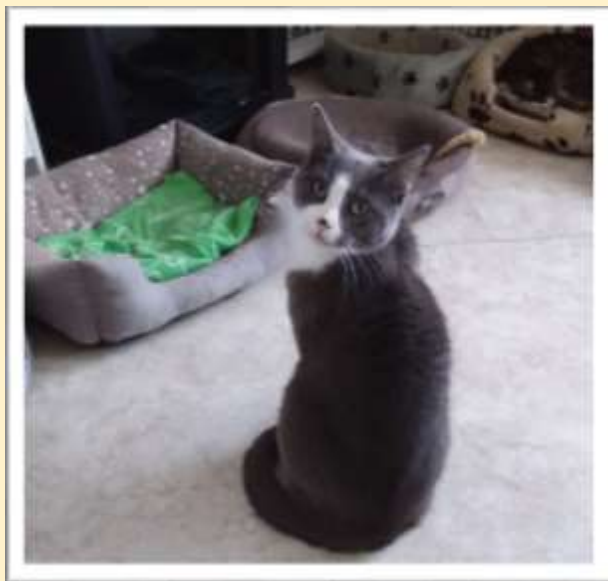
Overigens horen mijn vrouw en ik allebei regelmatig Broddel nog hier. Hij lag vaak op de waslijnen, en dan rammelde de knijpers. Mijn vrouw hoort het gerammel. En ik ren nog steeds naar de badkamer of ik hem misschien kan zien, je weet maar nooit. Van der Zwart horen we nooit, waarom weten we niet.

***Bikkel:
'Ieder
van ons
heeft een
eigen
taak'***

Ik woon met mijn broers Bas, Bjarne en Oliver en met mijn zus Kruimel bij onze vrouw. Ik ben de

jongste van ons vijven en zo'n beetje de baas hier. Mijn vrouw denkt dat zij de baas is, dat laat ik voor haar zo. Ik ga wat vertellen over mijn broers en zusje, hoe ze hier

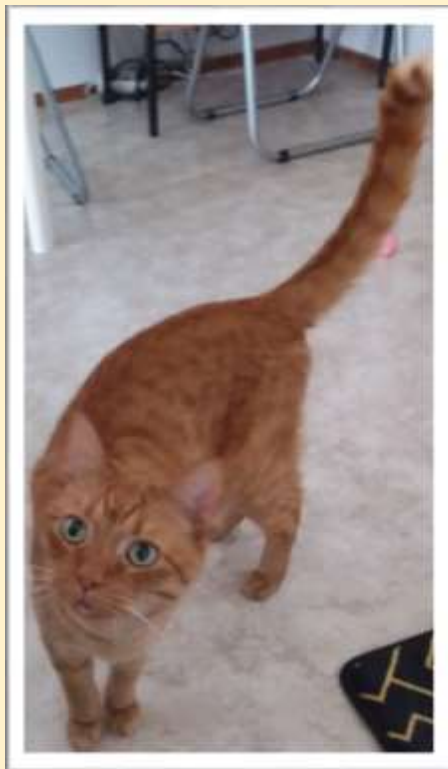
OLIVIER

gekomen zijn en hoe ze zijn, dat heb ik van mijn vrouw gehoord.

Oliver kwam als eerste hier. In dit huis woonden toen Indy en Mickey met Puckie en Murphy. Een

tijdje nadat Puckie en Murphy over de Regenboogbrug waren gegaan, vond vrouw dat er ruimte was voor een nieuwe kat. Aan het asiel vroeg ze of ze een rood kitten hadden. Toen onze vrouw opgroeide had ze namelijk een rode kater, die Binkie heette. Helaas was er op dat moment geen rood kitten. Net toen ze weg wilde gaan, hoorde ze enorm veel kabaal. Ze keek om en zag een klein grijs wit kitten in een grote kooi. Ze was meteen verliefd en wist dat dit een Oliver was. Eigenlijk had Oliver dus vrouw uitgekozen.

Toen Oliver ouder werd, kreeg hij last van zijn huid. Hij was allergisch. Ook kreeg hij last van zijn nieren, dus hij is een beetje een zorgenkater. Vrouw

BJARNE

denkt dat Oliver daarom bij haar moest komen wonen. Omdat zij goed voor hem kan zorgen. Na een paar weken moest Olivier voor een prikje terug naar het asiel en daar zag vrouw een rood kitten. Een klein beertje was het, dit was Bjarne. Bjarne is Deens voor beer. Bjarne heeft van jongs af aan een probleem met zijn gebit en moet speciale kattenbrokjes eten.

Thuis was het gezellig maar er kwam een moeilijke tijd. Eerst ging

Indy over de Regenboogbrug en daarna Mickey. Vrouw was zo verdrietig, want Mickey en zij voelden elkaar precies goed aan.

Een tijd later kwam Charlie bij ons wonen. Maar hij had FIP en dan kun je niet meer beter worden. Oliver heeft als grote broer al die tijd voor Charlie gezorgd, dat

zagen we allemaal. Waar Charlie was, was Oliver. Kort voordat Charlie over de Regenboogbrug ging, miauwde hij voor het eerst van zijn leven. Net of hij afscheid nam

KRUIMEL

plaaag ik haar graag, dat komt ervan. Kruiemel wil alleen aandacht en geaaid worden als ze er zelf om vraagt, verder wil ze geen gedoe aan haar lijf. Een echte diva.

En ik kwam als allerlaatste, dat dacht ik. Ze zag me op de computer, toen woonde ik bij de Dierenambulance. En natuurlijk was ze verliefd, dat kan ook niet anders. Ik ben de mooiste, de slimste en de liefste katerman. Als kitten ben ik door de mensen van de ambulance gered en ze hebben me beter gemaakt. Ik had last van mijn ogen, eentje moesten ze er met een operatie uit halen. Dus nou heb ik nergens meer last van. Ik hol, spring en ren overal op en af.

van ons.

Olivier moest toen rouwen.

Na Charlie kwam

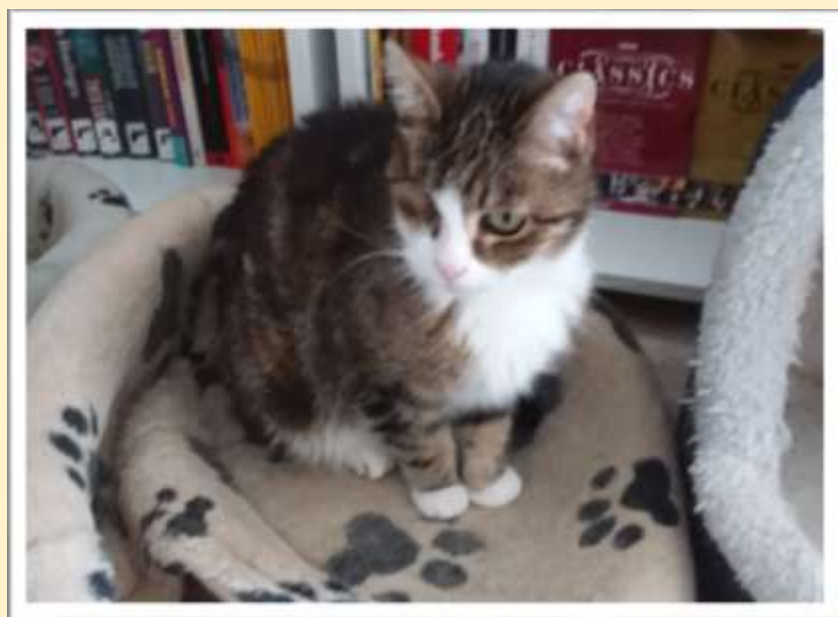
Kruiemel in huis. Zij

denkt dat ze een prinses

is en wil niet met mij

spelen, dus

Volgens mijn vrouw ben ik de grappenmaker in huis. Ik verzin altijd iets nieuws. Maar ik vind zoentjes geven aan mijn vrouw ook leuk, hoewel Oliver de knuffelkampioen is. Hij vindt niets fijner dan bij vrouw op schoot te zitten en te knuffelen. Omdat vrouw zo blij met me was, mailde ze naar de mensen van de dierenambulance dat als ze nog iemand hadden waar iets mee was, dan mocht die bij ons komen wonen. Goed hè.

BAS

Bas zocht een huis. Hij was ongeveer 10 jaar en zwierf op straat. Toen hij ziek werd, belden mensen de ambulance en die hebben hem binnen gehaald. Omdat er bij hem ook een oog eruit moest, kon hij niet meer terug op straat. Vrouw keek naar Bas, die nog erg bang

was. Maar vrouw wilde hem toch een kans geven. Bij ons thuis heeft hij maanden onder het bed gelegen. En op een dag liep hij door de woonkamer en ging in een mandje, met Oliver. Die twee werden vriendjes. Ze wassen en knuffelen elkaar.

Zo zijn we hier komen wonen. Ieder van ons heeft een eigen taak en is weer anders . Bas is gewoon Bas, hij houdt niet van oppakken, dat vindt hij nog eng en op schoot zit hij nooit. Hij vindt het wel fijn als vrouw met hem knuffelt. Bjarne speelt graag met een balletje en met speelgoed waar spul inzit waar hij high van wordt, vooral van die zakjes. Hij kan goed deuren en kastjes open maken. Oliver is de knuffelkampioen, dat had ik al gezegd, en zorgt goed voor Bas. Kruimel is vooral prinses, zij vindt knuffelen alleen leuk als ze dat zelf wil. Ikke, Bikkel dus, vindt alles leuk. Het is mijn taak om alles in de gaten te houden en te zorgen dat ze naar me luisteren.

Samen zetten we het huis op stelten. We pikken de lekkere plekjes in op de bank en op het bed, en onze vrouw mag er dan ook bij. Eén keer hebben we vrouw aardig in de maling genomen. We deden of het tijd was om wakker te worden. Vrouw schrok en ging zich wassen en aankleden en vlug eten voor ons maken, tot ze zag dat het pas vier uur was. Gelukkig kon ze er om lachen en mochten we ons ontbijt gewoon opeten. Later toen het wel de goede tijd was, kregen we nog een klein beetje eten. Dat hadden we dus goed voor elkaar.

Vrouw zegt dat als ze een groter huis had, er ruimte zou zijn voor nog meer katten waar iets mee is. Zij verdient geld voor ons eten en de dokter. Het enige wat wij hoeven doen is af en toe knuffelen met onze vrouw en heel oud worden. Dat vinden wij een goede deal.

En natuurlijk moeten wij het huis bewaken als vrouw naar haar werk is, dat was ik bijna vergeten. Kruimel en ik surveilleren op de vensterbank en houden alles goed in de gaten. Als het mooi weer is mogen we op het balkon. Vrouw zet dan ijzer neer met gaten erin, zodat we niet van het balkon kunnen vallen. We houden hier allemaal veel van elkaar dat wilde ik nog zeggen.

Fietje: 'Af en toe moet ik heel hard rennen'

Elke dag ben ik rond vijf uur wakker. Dan ga ik mijn vrouwtje wakker maken want ik heb trek in mijn ontbijt. Eerst zielig mauwen, daarna spring ik op haar nachtkastje en probeer haar wakker te kijken. Als dat niet lukt, stap ik op haar kussen en tik zacht op haar neus. Dat helpt. We gaan samen de trap af waarbij ik op elke tree een kunstje doe. Beneden krabbel ik even aan mijn krabpaal en dan komt het eten.

Daarna mag ik naar buiten. Niet op straat want daar rijden brommers en auto's. Ik mag in de open serre en op de oprit naar de garage. Daar staan veel planten

waar ik vaak in en tussen lig. Spelen met mijn snoepjesbal en hangen op alle stoelen die er zijn. Ik besluip vogeltjes die op de schutting durven te zitten en ik ren achter bijen en vlinders aan. Verder lig ik veel in mijn mandje op de vensterbank beneden en boven in de slaapkamer.

Ik ben gek op dozen. Om in te zitten en aan te knabbelen. Ik heb net weer een nieuwe gekregen want de oude was op. Verder heeft vrouwtje dat verpakkingsplastic met bubbeltjes voor me op de grond gelegd. Daar zit ik graag onder en vandaar uit doe ik

schijnaanvallen naar voeten die voorbij lopen. Met grote veren spelen is altijd leuk. Die vindt mijn vrouwtje buiten en neemt ze voor mij mee. Ik lig graag op mijn rug, hou

de veer vast tussen mijn voorpootjes en trappel met mijn achterpootjes tegen de veer. Ook vind ik stoeien spannend. Dan neemt vrouwtje mij op schoot en ik probeer haar hand of neus te pakken te krijgen. Voorzichtig, hoor. Ik doe haar geen pijn. Verder gooit zij van die schuimrubberen stuiterballetjes de trap op en deze komen stuiterend naar beneden, zodat ik ze probeer te vangen, dan spring ik alle kanten op. Verstoppertje spelen is leuk, al hoor ik meteen waar vrouwtje zit. Ze maakt zoveel herrie dat ik niet eens hoeft te zoeken. Ik kan me veel beter verstoppen, maar dan kom ik zelf te voorschijn anders duurt het zo lang voor ze me heeft gevonden. We spelen ook tikkertje. We rennen achter elkaar aan en ik geef haar dan een tik met mijn pootje of zij slaat mij zachtjes op m'n achterste.

Wanneer ik geen zin meer heb, ga ik gewoon wat anders doen zoals me wassen of in mijn mandje liggen. Daarna ben ik moe want ik ben nog maar een jonge poes van nog geen drie jaar en ik heb al twee kittens gehad, toen was ik nog niet eens één jaar. Af en toe moet ik heel hard rennen en race ik door het hele huis. In elke deur zit een kattenluikje dus dat kleppert heel erg leuk, vind ik tenminste.

Knuffelen vind ik prettig voor even, maar dan wil ik weer rennen en spelen. Alleen 's avonds in bed wil ik graag lang geaaid en geknuffeld worden. Vooral onder mijn kin en op mijn buikje. Ik wil hier altijd blijven.

Freddie en Bono: 'Ze dachten eerst dat we jongens waren'

Wij zijn twee rode zusjes genaamd Freddie en Bono en we zijn geboren op 6 augustus 2010. We zijn dus een tweeling. Onze vrouw heeft gekozen samen met haar oude kater Gompie. Hij was ziek, klaar hier op aarde en hij ging over de Regenboogbrug. Ze dachten eerst dat we jongens waren daarom zijn we naar mannen vernoemd.

Toen ze erachter kwamen dat we meisjes waren, hebben we onze naam gehouden.

We hebben zes jaar in een flat gewoond met onze vrouw. Vier hoog met een balkon, dus super uitzicht als

we er in de zomer op mochten. Na zes jaar zijn we verhuisd naar een benedenwoning met een tuin. Die is helemaal afgesloten zodat wij niet kunnen ontsnappen, ook niet per ongeluk ergens heen gaan waar we dan de weg naar huis niet meer kunnen vinden.

Het tuinleven vinden we alle twee heerlijk. Lekker om samen muggen, vliegen en vlinders te vangen. We mekkeren naar de vogels maar die komen nooit dichterbij, zo flauw van ze. Bij ons achter net buiten de tuin staan grote bomen. Sinds kort wonen daar duiven in. Ze hebben er een nestje gemaakt. We kunnen uren ernaar kijken. Daarvoor hebben we een houten kist in onze tuin. Dan zitten we hoger en we kunnen de duiven beter zien.

Alleen met onze buurkatten kunnen we het niet zo goed vinden. We maken door de schutting heen ruzie om ze weg te jagen. Meestal reageer ik die spanning af op Bono zodat we dus ruzie krijgen. Wij vallen elkaar aan en gaan grommen en blazen. Maar daarna maken we het altijd wel goed. Soms stoeien we ook gewoon, dat is anders. Een beetje rollen over de grond en wat tikken geven, dat is het. De ene keer loop ik dan eerder weg en de andere keer Bono. Als zusjes kunnen we niet zonder elkaar. We gaan niet eerder slapen voordat wij van elkaar weten waar de ander is. Anders worden we onrustig en dan moet onze vrouw komen zeggen en uitleggen waar de ander is.

Voor lekkere snacks mag je ons altijd wakker maken. Dat is geen enkel probleem. Onze voorkeur van

snacks gaat uit naar Felix of het merk van de Lidl en dan wel zalm of naturel.

Het eten en drinken is hier best goed. We krijgen meestal om zes uur eten. Ieder de helft van een blikje Gourmetmousse en dan met zalm, tonijn, kip of kalkoen. We eten vanaf een schoteltje, naast elkaar. Meestal is Bono het eerste klaar, ook al heeft ze haar schoteltje niet leeg. Dan probeer ik daarvan te eten, al mag dat niet van onze vrouw.

We hebben twee drinkfonteinen. Eentje staat beneden en de andere staat boven in de slaapkamer en dan hebben we buiten een bak met elke dag vers water. Slapen is een grote hobby van ons aan het worden. We hebben in huis overal slaapplekjes. Op de bank ligt een zachte deken en op een stoel ook. Soms weten we gewoon niet waar we moeten gaan liggen en dan lopen we van de ene slaapplek naar de andere slaapplek. Tot we zo moe zijn en dan vanzelf ergens in slaap vallen.

Zo is ons leven.

Gijsje: 'Na het eten gaan we bankhangen'

Mijn moeder kreeg vier kittens en we hadden allemaal een navelbreuk. Ik weet niet hoe dat kan.

Toen we oud genoeg waren, zijn er twee van ons naar een boerderij gegaan en twee van ons naar een huis. Zo kwam ik bij mijn vrouw. Ik was ongeveer tien weken. Wat was dat raar, zo alleen.

Mijn nieuwe vrouw pakte me op en knuffelde me. Dat voelde goed, ik wilde meer en mocht bij haar op schoot zitten. Daarna ging ik het huis verkennen. Het was best groot. Overal lag speelgoed. Er stond een grote bak, die was voor mij. Toen kwamen er mensen speciaal voor mij. Ze brachten cadeautjes mee omdat ik nou een thuis had, en ze maakten foto's van me. Toen waren we weer samen, mijn vrouw en ik. "Je bent mijn meisje, Gijsje," zei ze.

Nou leef ik hier als binnenpoes. Dus ik ga nooit naar buiten. Ik heb een eigen slaapkamer. In het bed slaap ik nooit. Er staat een grote krabpaal bijna tot wel aan het plafond, daar lig ik graag op. Ik kijk door het raam, dat is genoeg. Mijn uitzicht is op de galerij en daar lopen vaak mensen. Serieus, mensen kijken verveelt nooit. In de vensterbank van de woonkamer kijk ik uit op het balkon. Vooral in de zomer staan er buurvrouwen op het balkon te kletsen, dan luister ik mee wat ze zeggen. Je moet als binnenpoes bijhouden wat er in de andere huizen gebeurt.

Nou zal ik vertellen hoe een dag gaat bij ons. Wanneer mijn vrouw wakker wordt, krijg ik brokjes, en snoepjes en tonijn op een bordje. Ze gaat naar haar werk en ik ben alleen. Niks aan. Dus ik vermaak me zo goed mogelijk.

Mijn liefste speelgoed zijn robotvisjes. Die zwemmen in een bak met water. Ik kan er lang naar kijken, zo mooi vind ik dat. Ze zwemmen en zwemmen de hele tijd en toch is het iedere keer weer anders. Af en toe steek ik mijn pootje voorzichtig in het water. Maar het water is koud en nat. Brrr, niks aan.

Het leukste vind ik wanneer vrouwtje 's avonds thuiskomt. Ze roept in de gang: "Gijsje, ik ben er weer." Ze komt de kamer binnen en pakt me op voor een lange knuffel. Vind ik heerlijk. En ik weet ook dat er lekkere brokjes komen en tonijn.

Na het eten gaan we bankhangen en televisie kijken. Ik spring naast haar want bij haar schouder is nog een plaatsje vrij. Daar ga ik draaien tot ik goed lig, dus met mijn kop op haar schouder en dan tegen haar aan zodat ze mij overal kan aaien. Soms legt ze dan haar gezicht tegen mij aan. Tussen mijn oortjes en onder mijn kinnetje

vind ik het fijnst aaien. Dan kruip ik vanzelf nog dichter tegen haar aan en ik ga hard spinnen.

Wanneer het tijd is om naar bed te gaan, ben ik de snelste thuis. Ik spring van de bank af, ren naar de slaapkamer en spring boven op het bed. Daar wacht ik tot ze komt en zich gaat uitkleden. Van mij mag ze ook in het bed, dat is van ons samen. Ik krijg een knuffel en dan gaat ze echt liggen. Ik slaap het liefste tegen haar aan, dat is gezellig.

Jip: 'Tegenwoordig help ik mee in huis'

Toen mijn moeder over de Regenboogbrug ging, ben ik met mijn zusje Janneke verhuisd. We hoopten op een warm huisje. Maar ons huis was een schuurtje met een betonvloer. Daar lag een dekentje op en het was in de winter katerskoud, hoor. We moesten muizen vangen, zeiden ze, dan hadden we genoeg te eten. Janneke en ik zaten altijd op de vensterbank te miauwen of we alstublieft in het huis mochten. We zagen dat er binnen een hond was met een echt mandje. Die had het warm.

Maar ik was toch bang van die hond. Buiten sprong hij naar me en dan rende ik in een boom omhoog. Janneke is in die tijd ook over de Regenboogbrug gegaan. Dus toen was ik helemaal alleen.

Eigenlijk was ik een straatkat met een huis. Ik kreeg weinig eten en wat knuffels waren dat wist ik niet.

Toen ik net één jaar was, kwam ik terecht waar ik nou al langer dan tien jaar woon. Eerst snapte ik het binnenleven niet. Er waren twee grote katers, Thomas en Brammetje, die aardig tegen me waren. Mijn vrouw aaide me en ze was lief tegen me. Ze was nooit boos en ze gaf me nooit straf, want ik moest leren hoe het leven in huis ging. Wist ik veel dat planten niet waren om van te eten.

Na een paar jaar gingen Thomas en Bram over de Regenboogbrug. Toen kwam Joeri bij ons wonen. Die was verschrikkelijk bang voor alles en iedereen. Nou, ik heb hem geleerd dat vrouwtje en ik geen engerds waren. Joeri was mijn vriend. Maar hij ging ook al best snel over de Regenboogbroog. We hadden veel verdriet. En ook

van Boris die erna kwam, want hij ging ook al over de Regenboogbrug.

Mijn vrouw en ik hebben toen een goed gesprek gehad. Over rouw en dat ik als kater al heel veel verdriet had gehad in mijn leven. Over vertrouwen. Dat we elkaar hadden. Ze vertelde dat ze altijd bij me terug kwam, en dat ze het niet kon helpen dat ze die keer in het ziekenhuis kon blijven, maar dat ze best snapte dat ik nou verlatingsangst had. In dat gesprek hebben we besloten dat we hier samen blijven wonen en gelukkig zijn.

Ik doe mijn best. Als er herrie is in de woontoren, ben ik bang. Vreemde mensen vind ik niet leuk. Wanneer ik de bel hoor, maak ik mezelf onzichtbaar. Niet verklappen hoor, ik kruip onder het dekbed van het grote bed en pas als de rust terug is, kom ik tevoorschijn. Vrouwje is trots op mij en ik kreeg een poos geleden het grootste compliment wat je maar kan krijgen. Ze noemde mij een Buddykater en ze zei dat ze mijn Buddyvrouwje was, dus dat we er voor elkaar zijn, ook als het moeilijk is om elkaar dan troost te geven.

Tegenwoordig help ik mee in huis met van alles. Ik kijk de boodschappen na, ik controleer het balkon en al die dingen. Als je een echt thuis hebt, dan doe je dat vanzelf.

Blacky: 'Aan het hele vroeger denk ik nooit meer'

Ik heb een moeilijke start gehad, want ik ben gepest in mijn geboortehuis. Dat deed een oudere kat die er ook woonde. Dus ik was bang.

Maar op een dag stond er een mevrouw in de gang van mijn huis. Ze nam me in haar armen en ik voelde me veilig. Ze zei met een zachte stem dat ik bij haar kwam wonen, dat niemand me zou pesten en dat ik voor altijd mocht blijven. In dat huis heb ik me de eerste dagen onder de kast verscholen. Ik durfde niet zo goed te gaan kijken.

Het duurde best een tijd voordat ik zelfvertrouwen genoeg had om op verkenning te gaan. Toen ik een chip

had, mocht ik zelfs naar buiten. Daar ben ik een jager. Muizen, ratjes, vogels, ik krijg ze allemaal in mijn poten. Ik heb ook een keer een eendje gevangen, die hebben ze door de dierenambulance laten ophalen.

Thuis heb ik een luik in de deur, dus ik kan altijd naar buiten en binnen als ik zin heb. Het spannendste is om naar buiten te gaan wanneer het donker is. Dan ga ik door het luikje en dan sta ik in de achtertuin, ik loop door de poort, en ondertussen besluit ik wat ga ik doen. Meestal is dat achter beestjes jagen. Ik sluip door bosjes en kom langs een sloot, ik moet uitkijken dat ik er niet in val, want dan zou ik een natte vacht hebben. Als ik er voorbij ben, sta ik in een groot gebied met perenbomen, waar ook veel muizen, ratjes en vogels zitten. Dan ga ik even rondlopen en opletten of ik iets hoor en zie. Als ik iets hoor, spits ik mijn oren, duik in elkaar en dan spring ik op mijn prooi. Als het goed is, heb ik hem. Mijn prooi neem ik mee naar huis om te laten zien, zodat mijn vrouw trots op me is. Pas daarna ga ik eten. Lekker kraken, maar mijn vrouw stopt haar vingers in haar oren.

Wat buiten ook fijn is, dat is in het zonnetje te liggen zodat mijn zwarte vacht gloeiend heet wordt. Als het buiten kouder is, ben ik meer binnen en dan gebruik ik de bak ook vaker. In huis chillen is heerlijk. Ik heb hier veel plekken waar ik me kan terug trekken, zoals op de overloop. Daar heb ik een stapel tuinkussens met een fleecemantel en de warmte van de cv ketel erbij. Daar kom ik tot rust. Ook zit ik graag in de vensterbank naar buiten te kijken. Wanneer ik een vogel zie, maak ik mijn

jaaggeluidje. Maar als ik trek heb in een snoepje, miauw ik zacht en lief tegen mijn vrouw. Ik vind het heerlijk om te kroelen maar wanneer ik wil en dan geniet ik zo dat er uit mijn bek drupjes kwijl komen.

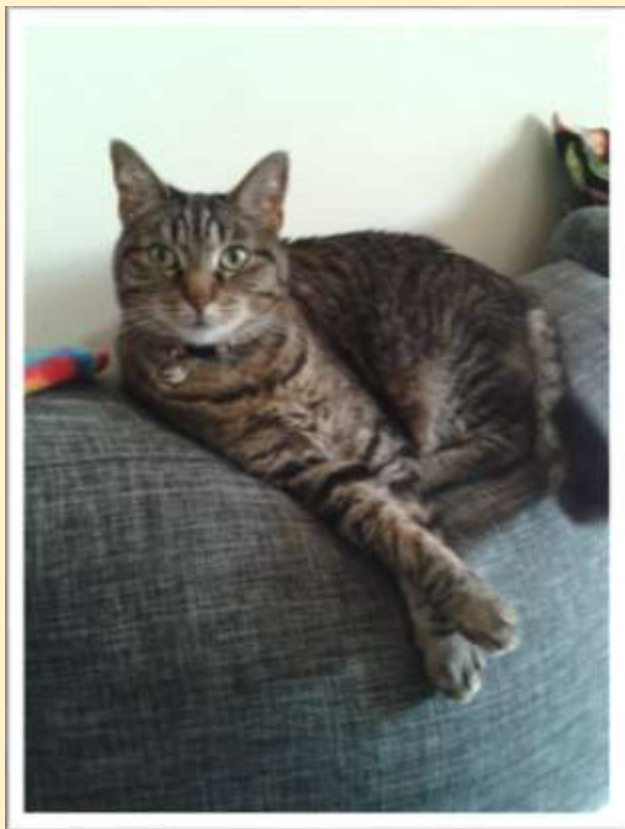
Aan het hele vroeger denk ik nooit meer. Buiten is het fijn. Binnen ook. Ze houdt van me en ze vind me mooi. En gepest word ik hier nooit. Ik slaap met Maddy zij is een heel jong poesje dat me nodig heeft.

Streepje: 'Alleen ben ik het gelukkigst'

Acht jaar geleden woonde ik ergens anders. Daar woonde ook een andere poezebeest, waar ik niet goed mee kon samenwonen. Ik at haar eten op. Ik wist niet zo goed hoe ik leuk moest spelen, dus joeg ik haar telkens op. Zij was een beetje bang voor mij. En ik voelde me niet gelukkig. Dus toen ging ik hier wonen en ik ben nou elf jaar.

Alleen ben ik het gelukkigst. Ik wil liever geen andere katten of poezen om mij heen. Hier heb ik wandelende takken om naar te kijken (de vrouw maakt hun bak schoon voor mij) en er is een aquarium met vissen. Ik kijk daar op een veilige afstand naar. Ik hou ook niet van gedoe, dus ik hoef geen moeilijke manden en poezenmeubels. Gewoon gezellig op schoot of op de bank liggen vind ik het fijnste. Ik heb wel een leuke krabpaal, die ziet er uit als een palmboom. Ik kan heel hoog klimmen, de vrouw ondersteunt mij dan en dan ga

ik de kokosnoten bovenin vangen. Wat ik ook graag speel is 'hangen in de armen van een mens, het liefst met tanden en nagels in hun vel'. Dat deed ik in mijn vorige huis al. Het gaat best ruig met bijten en met mijn achterpoten hun handen of voeten wegduwen, dus mag

ik dat eigenlijk niet doen.

Ik speel graag met mijn hengel, ook omdat de vrouw er een vogel met wiew-kruid aan heeft gehangen. Zo doe ik mijn training, want ik moet van

de dokter wat afvallen. Net als mijn vriend Bert eet ik sportbrokken en ik weeg nou al minder.

Ik hou ook heel erg van duiven voor de gezelligheid. Als er eentje op het balkon zit, miauw ik er tegen. Elk jaar komt mijn duivenvriend Dolfje vanaf het voorjaar bij me op het dak zitten. Dan ga ik eerst rollen op het balkon en daarna voeren we een gezellig gesprek. Soms heb ik even geen zin. Dan zie ik hem zitten en hij kijkt naar mij, maar ja, dan wil ik slapen of iets anders doen. Ik vind dat dat moet kunnen als je vrienden bent. Als snack heb ik het liefste iets met vis. De vrouw koopt altijd van die gezonde blikjes of zakjes, Bert noemt het natuurvoeding. Daar zit geen vieze prut in. Wanneer het kastje open gaat, hoor ik het meteen en dan ren ik erheen. Het geluid betekent het-is-snack-tijd. 's Avonds krijg ik op een vaste tijd een kauwsnoepje. Ik weet precies hoe laat en sta een half uur van te voren klaar, zodat ik zeker weet dat ik het niet mis.

Wat ik ook heel graag doe is slapen, het liefst zo vaak mogelijk. De vrouw en de man zeggen dat ik soms met mijn voorpoten wapper als ik diep slaap en dat ik een beetje snurk. Van mezelf weet ik dat soort dingen niet. Misschien droomde ik. Het gezelligste vind ik op bed slapen bij de man en de vrouw, vooral als het koud is. Dan krijg ik een eigen dekentje. Op de bank heb ik trouwens ook eigen dekentjes. Dus ik heb altijd een goede plek om te slapen.

Mr Darcy: 'het is allemaal goed met me gekomen'

Ik ben een rooie kater van 11 jaar en ik kom uit Nieuw Amsterdam. Me verleden is niet helemaal bekend want ik ben een jongen van de straat.

Op een koude avond voor Kerst 2010 ben ik gevonden door de mensen van dierenkliniek Makatsi, waar ik toen een tijdje mocht wonen bij dierenarts Shirley totdat ik geen honger meer had en me niet meer ziek voelde. Ik kreeg toen de naam Santa Claws, vanwege die kersttijd.

Er kwamen na een tijd mensen voor me en ik kreeg een nieuwe huis om te wonen. Dat is altijd met adopsie. Na 2 jaar kwam er een pup in huis en moest ik terug naar de dierenarts. Ik was blij toe dat ik weer in me oude hokje zat en de dokter weer zag. Na een tijdje had de dokter een oproep gedaan voor me of dat iemand een plekje onder de kerstboom voor me had, en ja het was weer bijna kerst hoor. Er kwam snel een berichtje uit Rotterdam van mensen die me graag een plekje onder de kerstboom wilde geven. Twee dagen later ben ik naar Rotterdam gebracht, ik was erg bang en had veel stress onderweg. Ik ben getraumatiseerd door me verleden en kan niet tegen harde geluiden. Ik kwam bij een man en een vrouw en ik vond het eng. Dat duurde niet lang want ze waren heel lief, ik hou erg van me rust en het was er rustig en ik kreeg lekker eten. Ze hebben geen tuin, maar

wel een dakterras waar ik aan een tuigje op mag want ik ga anders op dak klimmen en dat schijnt niet te mogen hier, ook weer raar.

Het is voor mij erg belangrijk dat ik in een kalm huis ben, en er niemand ruzie maakt of hard praat. Dat is hier gelukkig niet. Als er bezoek is en ik vin het te druk dan ga ik naar boven in me stoeltje liggen. De mensen houden veel van mij en ik ook van hunnie. Ik loop hun overal in huis achterna want ik wil weten waar ze zijn en wat ze doen. Ik lig graag op schoot en naast de mensen op de bank, dat geeft een veilig gevoel.

Ik hou van lekker eten, maar heb een voedingsallergie, dus mag ik niet meer alles, heel jammer want ik hou zo van lekker eten. Ze maken er wel wat van

zodat ik toch lekker eten kan, maar het is toch minder helaas. Mijn mensen nemen me mee met fakansie, ze huren een huisje in het bos, waar ik lekker voor het raam kan liggen, zo heb ik ook fakansie en ik vin het leuk.

Ik heb geen verkering want dat wil ik niet, ik hou van mijn rust en wil geen gezeur van die poezen. Te vermoeiend allemaal, moet er niet aan denken. Ik ben nu 11 jaar en het is allemaal goed met me gekomen, dat jullie dat weten dan.

Boncuk en Zeytin: 'We hadden natuurlijk een pootje geholpen'

Wij zijn twee zusjes met de namen Boncuk (spreek uit als Bondzjoek) en Zeytin en wonen al ruim acht jaar bij onze mensen.

Toen we écht heel klein waren, bijna negen jaar geleden, zijn we met andere broertjes en zusjes geboren en gevonden in een voetbalstadion. Veel weten we er niet meer van, behalve dat het best moeilijk was en we geen moeder hadden.

ZEYTIN

Een tijdje hebben we op een boot op het water gewoond, totdat we onze man en vrouw vonden die ons meenamen naar hun huis.

Net als Bertje vinden we veel dingen spannend en dat komt door ons verleden. Vooral harde geluiden. Gek genoeg kunnen we wel goed tegen vogellawaai, want dan komen we meteen tevoorschijn om die

vliegende hapjes te kunnen

bekijken. Je weet maar nooit of er dan niet opeens een vogeltje zomaar uit de lucht valt. Dat is al een paar keer gebeurd. We hadden natuurlijk een pootje geholpen. Onze vrouw thuis was een keer erg blij toen we een vogel voor haar poten neerlegden. Ze slaakte kreetjes van geluk en ging meteen die vogel in een doosje doen om te bewaren. Maar sindsdien mogen we niet meer naar buiten als er jonge vogeltjes zijn. We denken dat onze mensen ze zelf vangen en ons daarmee later mee verrassen. Want die vleeshapjes in saus die we regelmatig krijgen komen ergens vandaan toch?

Slapen is onze absolute lievelingsbezigheid. Dat doen we echt úrenlang. Absoluut een aanrader voor

iedereen. Onze mensen slapen ook, maar doen dat altijd als wij wakker zijn. Niet erg handig dus.

Naast slapen is eten ook een favoriete hobby. Het liefst de hele dag door. Maar dat mag thuis niet. Is wel een minpuntje in dit huishouden. Gelukkig vinden we wel eens lekkere sneks in huis zoals vliegen of een lekker

BONCUK

spinnetje. De pootjes eten we niet op, die vinden we vies, bah. In de tuin zijn er ook altijd sneks te vinden, van die lievebeestjes met stipjes en fladderdingen die zoemen, maar die smaken niet zo lekker.

Onze favoriete hangplek in huis is de vensterbank. Daar kunnen we de straat goed overzien en is er van alles te beleven. Maar we hebben nog geen speciaal certificaat voor controleur zoals Bertje. Daar doen we nou een cursus

voor.

We zijn best wel een beetje beroemd in de straat. Er komen altijd kleine mensjes voor het raam staan en die juichen ons toe en roepen 'Poessiess!' Ook honden staan altijd stil bij ons voor het raam en dan gaan ze blaffen.

Dat vinden wij raar en dan gaan we hard miauwen.
Die mogen wat ons betreft meteen doorlopen.

We hebben het best druk als we niet slapen en eten. Eén van onze hoofdtaken is het wasgoed controleren of er wel genoeg haren van ons erop zitten. Ook alle stoelen, banken, bedden en kussens worden dagelijks geïnspecteerd. Dat moet regelmatig beslapen en behaard worden door ons. Als die mensen dat doen, schiet dat natuurlijk niet op. Het heeft jaren geduurd voordat we begrepen dat ze geen harig vachtje hebben. Best wel zielig eigenlijk. Voordeel is dat ze snel klaar zijn met hun vachtverzorging. We hebben trouwens ontdekt dat ze dat met water doen. Brrr... hoe verzinnen ze het.

Na al die jaren van samenwonen met onze mensen weten we dat ze hun eigenaardigheden hebben. Verharen nauwelijks tot niet, liggen niet op de vensterbank, eten geen spinnen en gooien vrijwillig water over zichzelf.

We hopen dat we ooit een gezamenlijke hobby vinden zoals papier versnipperen en dan het liefst de rol met papier die op hun mensenbak staat. We hebben gezien dat ze dat ook graag scheuren. Dat kunnen we prima samen doen. Is supertof en ook echt een aanrader voor iedereen.

Kyana: 'Wij hebben allemaal speciale namen'

Volgens mij heb ik van heel feesboek de allergrootse familie thuis. Toen ik groter werd en op feesboek mocht toen ontdekte ik dat er best veel katten zijn die niet bij hun moeder wonen en die hun familie niet kennen hier krijgen we niet altijd ons zin. Met eten

meestal wel maar soms krijgen te te horen dat iets niet mag. Dan willen we op de salontafel zitten of helpen met de was. Dat vind ik raar we wonen toch samen en ze zegt altijd eerlijk delen en haar huis is ook ons huis. Dus dat komt vast nog.

Wij hebben allemaal speciale namen dat komt wegens onze achtergrond. We zijn van een speciaal ras dat kun je aan onze krullen zien. Daarom gaan we ook op sjow. Maar het moet niet. Het is alleen voor als je het leuk vindt daar is onze vrouw heel streng in.

Met wie woon ik. Serieus met veel meer katten dan ik ga vertellen. Mijn moeder Jahia is lief en zorgzaam en ik ben nog steeds haar kleine meisje ook al ben ik bijna

ELANI

volwassen. Ze wil nooit van haar leven opgesloten zitten dus ze gaat niet op sjow. Ik heb ook twee tantes die bij ons wonen. Tante Jayda is van zichzelf rustig en ze kan op sjow heel goed rieleksen, het maakt haar niks uit. Tante Jafita is nog veel meer anders dan iedereen want ze heeft een oog, zo is ze geboren. Ze gedraagt zich niet als een tante want ze klimt in alles en ze steelt pastasaus en roomboter als ze de kans krijgt dus ik leer van alles van haar.

Mijn grootouders wonen ook bij ons. Oma Elani is van Franse afkomst, deftig he!! Ik ben het dus ook maar daar doe ik verder niks mee ik zou niet weten wat. Oma is net zo rustig als mama, ze wil het liefste bij Guillaume zijn. Later wil ik ook zo van iemand kunnen houden mijn vrouw zegt dat echte liefde er zo uitziet. Opa Guillaume kwam hier met zijn broers Givencio en Gianluca, en Givencio werd mijn vader. Die katermannen zijn echter

sjowjongens ze zijn allemaal wereldkampioen geworden dan kregen ze bekens maar daar zaten nooit sneks in.

Oom Gianluca is best apart, maar thuis mogen we allemaal zijn zoals we zijn, zegt mijn vrouw. Hij is helemaal wit en dat vindt hij niks dus dat gaat hij in de grond woelen zodat zijn vacht een andere kleur krijgt en dan moet hij thuis in bad. Vindt hij niet eens erg!! Alleen als de handdoek komt, wil hij weg want hij wil zich uitschudden, dat heeft hij van een hond geleerd. Hij heeft een hobby en dat is mensen die op bezoek zijn bang maken. Hij gaat dan op de trap liggen en dan durven de mensen niet over hem heen te stappen. Dat ga ik later ook proberen.

KIARA

DARWIN

De senioren in ons huis zijn oudtante Kiara en oudoom Darwin. Wegens haar leeftijd mag ze niet meer op de balkonrand lopen daar is ze weleens boos over. Dan staat ze bij de balkondeur keihard te miauwen. En als ze haar zin niet krijgt, wil ze met

een laserlampje spelen. Oom Darwin is de sjowman van onze familie. Hij wil aandacht en hij gaat graag op de foto. Maar alleen als hij wakker is. En hij eist ook respect. Dus op sjow moeten mensen het eerst vragen, ze moeten schonen handen hebben en beleefd doen. Als ze zeggen dat hij op een poedel lijkt, draait hij zich om en dan is het hele fotogebeuren voorbij en onze vrouw steunt hem dan.

Mr Gibbs: 'Nu woon ik bij mensen in de stad'

In februari 2013 gaf ik mijn eerste mauw. Ik had broertjes en zusjes. We woonden vlakbij weilanden waar ik kon rondzwerven en jagen. Soms ging mijn broertje mee. Maar als je ouder wordt, wil je weleens alleen op vogel- en konijnenjacht. Dat deed ik steeds vaker. Om thuis te laten zien dat ik het jagen goed kon, nam ik soms mijn buit mee naar mijn moeder en legde die trots voor haar neer. Dan kreeg ik een dikke lik als beloning en zag ik bewondering in haar kattenogen. Mijn grootste buit was een dikke haas, ik weet het nog goed. Ik heb dus best een fijne jeugd gehad.

Ik was twee jaar toen ik vond dat ik wel voor mezelf kon zorgen. Mijn zusjes en broertjes waren weggegaan, waarheen weet ik niet meer.

Ik bleef wel in Kampen, bij de weilanden. Er waren katers die mijn gebied wilden veroveren. Het werd drukker, waardoor ik mijn weilanden vaak moest verdedigen. Ik werd er soms zo moe van dat ik geen puf meer had om voor mijn eigen kostje te zorgen. Het gebeurde me dat die stomme vogels te snel wegvlogen en ik kon zelfs niet meer de knaagjes bijbenen. Mijn maag liet van zich horen. Steeds vaker verloor ik de gevechten met de katers. Snapte er niets van.

De winter van 2016 was zwaar. Ik was niet meer de katerkoning van de weilanden. Ik zag er slecht uit. Een mens zag dit ook en besloot me te vangen en mee te nemen.

Ik werd in een vreemd kooitje met tralies gestopt en hoorde allemaal vreemde geluiden om me heen. Ik

was bang want ik wist niet wat er zou gebeuren. Het duurde lang, voordat ik uit die kooi mocht. Toen werd ik in een grote ruimte gezet. Een eerste verkenning was eng. In de hoek stond een bak met eten dat lekker rook. Verderop zag ik planken waarop een mand met speeltjes lag. De honger won het van mijn angst: ik ging eten. De brokjes smaakten heerlijk en na een slokken water, kroop ik in de mand en viel in slaap.

Ik raakte gewend aan mijn nieuwe omgeving. Omdat ik sterker werd, werd ik naar een andere ruimte gebracht, waar ik andere kattengenootjes zag. Dat was wennen. Na een paar gevechten werd ik geaccepteerd. Ze hadden heel wat te vertellen, vooral de dametjes. Het ene verhaal nog sterker dan het andere. Gauw had ik

vriendschap met een paar kattendames gesloten dus al met al voelde ik me weer de katerkoning van vroeger.

De tijd verstreek. Bijna al mijn poezenvriendinnetjes waren vertrokken. Daar had ik best verdriet van. Ik vond het niet meer leuk. Dan ging ik in een hoekje slapen, zo lang mogelijk.

Op een dag pakten ze me op en stopten me in een kooi. Ik moest op reis. Na een lange poos mocht ik uit de kooi. Ik was in een nieuw gebouw met vreemde geuren en geluiden. Na enkele dagen voelde ik moed genoeg om alles te verkennen. Ik maakte kennis met een paar knaagjes en twee vreselijk schreeuwende vogels. Ik vond die beestjes interessant, maar helaas kon ik niet bij ze komen. Heb het wel eens geprobeerd, hoor.

Ook maakte ik kennis met Mischa, een zwartwitte poes die er al langer woonde. Het was in het begin wel even stevig vechten, maar naar verloop van tijd begonnen we met elkaar te praten. Ze liet me alle leuke plekjes van het huis zien, zoals de vensterbank in de slaapkamer en ze vertelde wat ze had beleefd. Ze nam me zelfs mee naar buiten.

Nu woon ik bij mensen in de stad. Daar is het druk en vol gevaar. De ruimte buiten is weliswaar een beetje klein, maar het is lekker om de lucht te ruiken. Het leukste is het grote konijnenhok waar ik heerlijk op kan zitten en de omgeving in de gaten kan houden. Jammer dat er een net over de ruimte is gespannen. Mijn favoriete plek in huis is de bank waar ik heerlijk kan wegdromen, vooral als de kachel aan is.

Ik heb nu een heerlijk leventje, ondanks dat ik af en toe wel een beetje heimwee naar 'mijn' weilanden heb. Maar hier krijg ik genoeg eten en drinken en heb bovendien een prachtig vriendinnetje waar ik heel veel omgeef en waar ik zo nu en dan lekker mee kan ravotten.

Noortje: 'Aan een riempje vond ik vreselijk'

In mei 2019 ben ik 20 jaar geworden. Ik heb last van wat ouderdomskwaaltjes, zoals arthritis in de heupen, maar verder ben ik best fit voor mijn leeftijd. Ik spring nog op de bank en het bed. Soms ren ik door de gang en kamer en spring ik op de vensterbank.

Ik woon in Den Haag. Daar heb ik niet altijd gewoond. Tot mijn twaalfde woonde ik in Monster vlak bij het strand. Mijn naam was toen Nero. Ik was een buitenkat en was veel op pad. Ik had het er prima naar mijn zin. Totdat ik op een dag in mijn reismand moest en met mijn kattenbak en de rest van mijn spulletjes naar Den Haag werd gebracht. Omdat mijn vrouw heel erg ziek werd van mij kon ik niet in Monster blijven. Vanaf die dag heette ik Noortje, mijn huidige vrouw vond Nero geen mooie naam. Ik vond het prima, ik luister toch sowieso nooit.

Ik word nu meestal Poes, Poesje of Poessie genoemd. Ik het begon vond ik het wel een beetje eng, maar na een dag of twee durfde ik onder de bank vandaan te komen en het huis verder te verkennen. Ik ben nu helemaal gewend, ook dat ik nu een binnenkat ben.

Mijn vrouw heeft me een keer mee naar buiten genomen aan een riempje. Ik vond het vreselijk, de straat was druk van auto's en de tram rijdt er doorheen. Ik was heel erg bang. Daarna hoefde het gelukkig niet

meer. Soms moet ik naar de dokter, we gaan dan een stukje met de tram. Dan zit ik in mijn reismand en miauw ik heel hard. Alle mensen kijken dan verbaasd om zich heen.

Het liefst hang ik samen met mijn vrouw op de bank en dat ik dan geaaid en gekoeld wordt.

Tim: “Ze doen het goed, die twee’

Ik ben het, Tim. Heel soms kom ik even terug van de andere kant om erbij te zijn. Dan laat ik me zien. Of horen. Gewoon, dat ze weet: ik let nog steeds op haar, en nou ook op hem. Ze doen het goed, die twee. Ik heb gezorgd dat Bert bij haar kwam. Hij heeft ook iets aan zijn oor, net als ik. Dus dat was het teken. Ze zag het en snapte het.

Ik was klaar op aarde. En dus ging ik over de Regenboogbrug. Toen was er ruimte voor een andere kater. Iemand die haar nodig had en die lief voor haar zou zijn. Dat is helemaal in orde gekomen. Zo heb ik zelf

ook meer rust. Want het is in orde. Straks als het tijd is, zien we elkaar weer terug.

Verwacht in 2020:

Bolle de zwerfkater. Hoe een bange kat ontdekte wat liefde was. Door hemzelf verteld.

